

*B*BIBLIATANULMÁNYOK

Ezsdrás és Nehémiás

Írta: Jiří Moskala

TANÍTÓI MELLÉKLET

2019. október, november, december

Copyright © Hetednap Adventista Egyház, 2019

Felelős kiadó: *Ócsai Tamás*

Fordította: *Hegyes-Horváth Csilla*
Lektorálta: *Dr. Gyetvainé Gerlai Krisztina*
Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház
2119 Pécel, Ráday u. 12.
Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*
E-mail: tmaria@adventista.hu
Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szóllósy Műhely*, Debrecen
Felelős vezető: *Szóllósy Botond*

TARTALOM

1. tanulmány: Megérteni a történelmet – Zorobábel és Ezsdrás	4
2. tanulmány: Nehémiás	12
3. tanulmány: Istentől jövő elhívás	18
4. tanulmány: Ellenállásba ütközve	25
5. tanulmány: A törvény szellemével ellentétben	32
6. tanulmány: Isten Igéjének olvasása	39
7. tanulmány: Megbocsátó Istenünk	45
8. tanulmány: Isten és a szövetség	51
9. tanulmány: Próbák, csapások és listák	57
10. tanulmány: Isten imádata	63
11. tanulmány: Visszaeső nép	69
12. tanulmány: Helytelen döntések nyomában	75
13. tanulmány: Izrael vezetői	81

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogy vagy:

- www.gyereahogvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

- www.remenyivt.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

Megérteni a történelmet - Zorobábel és Ezdrás

A tanulmány rövid áttekintése

ALAPIGE: Ezdrás 1:1-3

IGESZAKASZ: Ezdrás 1; 4:1-5; 7

Istenünk a történelem Ura. Mindig azért avatkozik közbe, hogy beteljesítse ígérteit és hazavihesse népét. Gondoskodott az izraelitákról és a mi szükségleteinkkel is törődni fog tökéletes időzítése szerint.

Ezdrás és Nehémiás könyvei, amelyek eredetileg egy egységet alkottak, Isten kegyelmes munkájával kezdődnek, amelyet Izraelért végzett Círusz királyon keresztül. A könyvek konkrétan Zorobábel és Ezdrás szolgálatának időszakára összpontosítanak. A hadifoglyok első csoportját, akik Kr. e. 537-536-ban tértek vissza Izraelbe, Zorobábel, a kormányzó és Jósua, a főpap vezette. Zorobábelnek a jeruzsálemi templom újjáépítésével kapcsolatos tapasztalatait *Ezdrás könyve* 1. fejezete, majd az azt követő szakaszok jegyzik fel, egészen a 4. fejezet 5. verséig. A 7. fejezet már a foglyok második csoportjának visszatérését kezdi elbeszélni, akik mintegy 80 évvel később, Ezdrás vezetésével érkeztek.

Az e heti tanulmányunk a foglyok első csoportjának visszatéréséről szóló próféciával kezdődik. Ezek a jövendölések - amelyeket *Jeremiás és Dániel próféta könyvében* találunk, Jeremiás próféciáját tartalmazzák a 70 éves fogságról (Jer 25:11-12), valamint írnak Dániel gyötrelméről, amit a 9. fejezetben említett próféciával kapcsolatban átélt. Isten biztosította Dánielt arról, hogy gondoskodni fog a foglyokról és hű lesz ígérétéhez. Círusz, a méd-perzsa király a próféciát beteljesítve megparancsolja a zsidóknak, hogy térjenek vissza, majd építsék fel a templomot Zorobábel vezetésével.

A második visszatérő csoport Kr. e. 457-ben érkezett, körülbelül 60 évvel a jeruzsálemi templom újjáépítése után. Ezdrás 7. fejezete részle-

tezi visszatérésüket. Bemutatja Ezsdrást, aki írnok és az Úr törvényének a tudósa volt, vagyis a Tóra tanítója, aki Isten szolgálatára szentelte az életét. Igyekezett felkelteni a foglyok figyelmét és érdeklődését Isten Igéje iránt.

Kommentár

Annak érdekében, hogy megértsük Ezsdrás és Nehémiás üzenetét, fontos tisztában lennünk a könyvek irodalmi felépítésével.

Ezsdrás könyvének irodalmi struktúrája (egyszerűsített változat)

- I.** Visszatérés Babilonból Jeruzsálembe Círusz dekrétuma után
 1. Kr. e. 537-536-ban Zorobábel és Jósua Isten vezetése alatt visszavezeti az izraeliták első csoportját Júdeába (Ezsd 1:1-4:5).
 2. A jeruzsálemi templomot újjáépítik különböző idegen királyok uralma alatt (Ezsd 4:6-6:22).
- II.** Visszatérés Babilonból Jeruzsálembe Artaxerxész dekrétuma után
 1. Kr. e. 457-ben Ezsdrás vezetésével – Isten irányítása alatt – az izraeliták második csoportja visszatér Júdeába (Ezsd 7:1-8:36).
 2. Ezsdrás reformjai (Ezsd 9:1-10:44)

Nehémiás könyvének irodalmi struktúrája (egyszerűsített változat)

- I.** Visszatérés Babilonból Jeruzsálembe Artaxerxész király jóváhagyó leveleit követően
 1. Kr. e. 444-ben Nehémiás – Isten vezetése alatt – visszaviszi Júdeába az izraeliták harmadik csoportját (Neh 1:1-2:10).
 2. Újjáépítik Jeruzsálem falait (Neh 2:11-7:3).
- II.** Isten Igéjének tanulmányozása, megújulás és reformáció Izraelben
 1. A visszatérőket megszámlálják. Az emberek odaszentelik magukat Istennek, elkötelezik magukat az Írások tanulmányozása és az Úr akaratának cselekvése mellett. Megünneplik Jeruzsálem falának elkészültét (Neh 7:4-12:47).
 2. Nehémiás végső reformjai (Neh 13:1-13:31).

Ismerkedjünk meg ezekkel a vázlatpontokkal, az alapvető történelmi eseményekkel és dátumokkal! Még jobb, ha kívülről is megtanuljuk. Ez az információ segít átlátni Isten három közbelépését, amelyek által visszavitte népét Jeruzsálembe, ill. megérteti e két könyv üzenetét. Mi is az üzenet? Az Úr hűséges és beteljesíti ígéreteit. Tartsuk szem előtt, hogy ezeket a könyveket inkább téma szerint szerkesztették, mintsem időrendi sorrendben (különösen igaz ez Ezsd 4:6-23 szakaszára)!

Ezsdrás és Nehémiás könyve egyszerűsített irodalmi felépítésének vázában vizsgáljuk meg a dekrétumokat, amelyek lehetővé tették Isten népének három hullámban való visszatérését Jeruzsálembe:

A három fontos dekrétum, amelyek méd-perzsa királyoktól származtak:

1. **Círus** dekrétuma Kr. e. 538-ban - ebben az szerepelt, hogy a zsidók visszatérhetnek a babiloni fogságból és elkezdhetik újjáépíteni a jeruzsálemi templomot.
2. **Dáriusz** dekrétuma Kr. e. 520-ban - ebben az szerepelt, hogy a zsidók visszatérhetnek Jeruzsálembe és befejezhetik a templom újjáépítését (újjá is épült, Kr. e. 515-ben szentelték fel).
3. **Artaxerxész** dekrétuma Kr. e. 457-ben - ebben az szerepelt, hogy újjáépíthetik Jeruzsálemet és a zsidók nemzeti függetlenséget kapnak.

Ki kell hangsúlyozni, hogy Ezsdrás és Nehémiás számára nem a templom rekonstruálása volt az igazi kihívás (befejezték és fel is szentelték Kr. e. 515-ben, csaknem 60 évvel azután, hogy Ezsdrás megérkezett Jeruzsálembe). Arra is törekedtek, hogy újjáépítsék Jeruzsálem városát, közigazgatását, valamint elérjék, hogy Izrael nemzeti autonómiát kapjon.

Az alábbi táblázatban felsoroljuk Perzsia királyait és a csoportokat, amelyek az uralkodásuk alatt visszatértek Izraelbe. A negyedik oszlopban felsoroljuk azt is, hogy milyen munkát végzett az adott csoport Izraelben, mi történt ott az akkor regnáló perzsa király ideje alatt. A táblázat azért készült, hogy a tanítók világosan lássák az események idővonalát.

Az események időrendi sorrendje Perzsia királyainak uralkodása idején (Kr. e. 537 és 444 között)

Perzsia királya	Uralkodásának ideje	Melyik csoport tért vissza, egyéb események	Újjáépítések az adott király uralkodásának ideje alatt
Nagy Círusz (II. Kürosz)	Kr. e. 559-530	Kr. e. 537-536 - az első csoport visszatér (Zorobábel és Jósua)	A templom újjáépítése elkezdődik
II. Kambüszész	Kr. e. 530-522		
I. Dáriusz	Kr. e. 522-486		515 márciusában készen lett a templom és fel is szentelték
I. Xerxész (Ahasvérus)	Kr. e. 486-465	Eszter feleségül megy Xerxészhez, királyné lesz	Jeruzsálem újjáépítése ellenállásba ütközik
I. Artaxerxész	Kr. e. 465-425	Kr. e. 457 - Ezsdrás visszatér a második csoporttal Kr. e. 445/446 - Nehémiás visszatér a harmadik csoporttal	Megkezdődik a leghosszabb prófétai időszak (Dán 8:14; 9:24-27) Ellenállás Jeruzsálem újjáépítésével szemben (Ezsd 4:7-23) Jeruzsálem fala újjáépül

Az első visszatérés (Kr. e. 537/536)

Jeremiás és Ézsaiás próféciáinak teljesevédeként Círusz király kijelenti: „Az ÚR, a menny Istene... megparancsolta nekem, hogy házat építsek neki Jeruzsálemben, amely Júdában van” (Ezsd 1:2, ÚRK). Ez a kijelentés nem azt jelenti, hogy Círusz hirtelen Isten követője lett. Az uralkodó próbált birodalma népeinek a kedvében járni, mégpedig úgy, hogy elismerte isteneiket és vallásukat. A király elismert minden istent, mindegyiktől áldást kért, mégpedig abbéli törekvéseként, hogy alattvalói támogatását megszerezze. Az ihletett író így tudósít bennünket erről: „Most pedig, pontosan akkor, amikor Isten megígérte, hogy a jeruzsálemi templomot újjá fogja építtetni, eszközt, Círuszt - megvilágítva neki a róla szóló és Dániel által olyan jól ismert próféciát - a zsidó nép szabadságának visszaadására indította.

Amikor a király látta azokat a szavakat, amelyek több mint száz évvel születése előtt jelezték Babilon elfoglalásának módját; amikor hallotta az üzenetet, amelyet a világegyetem Ura neki küldött... szíve mélyen megindult, és elhatározta, teljesíti Isten által kijelölt küldetését” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 346-347. o.). Círusz tehát kiadott egy rendeletet, amely szerint a zsidó foglyok visszatérhetnek Jeruzsálembé. Az első visszatérés nem volt kényszer-áttelepítés, a zsidók szabadon dönthettek, hogy visszamennek-e földjükre. A szakadás, ami bekövetkezett Izrael északi és déli királysága között és a törzseket elválasztó rések nem gyógyultak be a fogság alatt. Csak azoknak a leszármazottai válaszoltak a hívásra, hogy térjenek vissza az ígéret földjére, akik Júda déli királyságához tartoztak.

Círusz király Sesbassárt (Sésbaccár) nevezte ki a csoport vezetőjének. A megbízott neve annyit jelent: „Sin vagy Shamash [Isten] óvja az apát”. Milyen támpontot ad Sesbassár neve arra vonatkozóan, hogy ki lehetett ő? Íme két lehetőség: a csoport vezetőjét jelölő névvel csak a beszámoló kezdetén találkozunk, amikor is hazaindultak a babiloni fogságból. Amúgy az Írás mindig Zorobábelt nevezi a csoport vezetőjének (névnek jelentése: „*Babilon magva*”). Ezért gyakran következtetnek arra, hogy Sesbassár és Zorobábel egy és ugyanaz a személy (mindkettő babiloni név, de az utóbbi vallásilag semlegesebb és hivatalosabb lehetett). Viszont az is lehetséges, hogy induláskor még Sesbassár volt a vezető, de korán meghalt és Zorobábelt nevezték ki helyette.

Zorobábel vezette a visszatérők első csoportját Jeruzsálembe, és ő kezdte el velük a templom újjáépítését. Munkájuk erős ellenállásba ütközött, ezért néhány éven keresztül hol újrakezdték, hol abbahagyták. Végül Isten Kr. e. 520-519-ben elküldte Haggeus és Zakariás prófétákat, hogy bátorítsák a letelepülőket a templom építésének befejezésére. A csoport hazatérése után 20 évbe telt, mire befejezték és felszentelték a templomot (Kr. e. 515).

A második visszatérés (Kr. e. 457)

Ezsdrás 8. fejezete felsorolja a foglyokat, akik visszatértek Ezsdrással. A papokon és az uralkodói családokon kívül 12 zsidó családfőt említ meg. A foglyok visszatérése az Egyiptomból való kivonulásra emlékezteti az olvasót. 12 törzs vonult ki Egyiptomból az ígért földje felé, és ekkor is 12 család indult el Izraelbe.

A második visszatérést Artaxerxész király tette lehetővé, aki Ezsdrással levelet küldött és ezzel ajtót nyitott a zsidóknak. Újra meg kell említeni, hogy aki önként menni akart Jeruzsálembe, az megethette. Artaxerxész is elismerte Izrael Istenét egy helyi „istenként”. Jegyezzük meg, hogy a király értékelt Ezsdrás intelligenciáját, és külön megemlítette „Istentől kapott bölcsességét”, amikor megbízta a visszatérők vezetésével. Ezsdrás feladata az volt, hogy Isten törvényeire tanítsa népét és megalapozza az emberek vallási kultúráját. A király is tudatában volt a saját szerepének ebben a feladatban, hogy amikor hazaküld egy csoportot Ezsdrással, lehetővé teszi a zsidók vallásának, valamint identitásának helyreállítását. Nemcsak a templom, hanem Jeruzsálem falainak is a helyreállítására vonatkozó rendeletével Artaxerxész király teljesítette a Dán 9:25-ben található 70 hétről szóló próféciát. Kr. e. 457 a kezdőpontja annak a 70 hétnek, amely „lemetszetik” a 2300 nap/év próféciájából, tehát mindkét időszak ugyanabban az évben kezdődik. A 70 hétről szóló prófécia Kr. u. 34-ben jár le, István megkövezése a csúcspontja, és egybeesik az evangéliumnak a pogányok közötti hirdetésének kezdetével Jézus keresztre feszítése, Kr. u. 31 után („a hét közepén”, amit Dán 9:27 említ). A 2300 év 1844-ben zárul - ez a leghosszabb prófétai időszak. Lezárulása jelzi az advent előtti, mennyben zajló ítélet kezdetét (amelynek előképe az engesztelési nap volt). Tehát az időpont, amikor Ezsdrás visszatért Izrael földjére, jelentős szerepet játszik a próféciaokban. (További részleteket e témában majd a 3. tanulmányban ismerünk meg.)

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

Ezsd 1:1 kijelenti, hogy „felindította az ÚR Círus perzsa király lelkét” (ÚRK), hogy adjon parancsot és engedje a zsidókat visszatérni Izrael földjére. Círusz tehát válaszolt Isten Lelkének indítására, kiadta a zsidóknak szóló rendeletet, hogy építsék újra a jeruzsálemi templomot. Lenyűgöző, hogy egy pogány király reagál Isten késztetésére! Az eredetiben itt használt „felindítani” szó az *ur* héber szóból származik, ami azt is jelenti, hogy „felébreszteni”, „feliasztani”. Círusz tehát bizonyos értelemben felébredt Isten hívására.

Amikor Isten az életünkben munkálkodik, felébredünk a késztetésére és vezetésére. Óriási motivációt jelent, ha értékeljük Isten fenséges és kegyelmes tetteit a történelemben és az életünkben. Az iránta való csodálat erőt ad ahhoz, hogy imádjuk, kövessük Őt és kitartóan járjunk vele, végezve a munkát, amit ránk bíz. Legjobb teljesítményünk abból adódik, ha felismerjük, milyen Isten, mit tett értünk, szeretetteljesen lép közbe népe érdekében és hogyan indít cselekvésre.

Beszéljük meg az alábbi kérdéseket, miután részleteztük a „felindít”, „felébreszt” szavak jelentését a fenti igeversben (Ezsd 1:1)!

- 1) Mi motivál Isten vezetésének követésére?
- 2) Milyen helyzetekben és módon éreztük Isten ébresztgetését vagy indítását, hogy tegyünk valamit érte?

EGY LÁBAT 25 EMBERÉRT

Phylis Odindo (45) - Kenya

Éles fájdalom hasított Phylis Odindo jobb lábába, még 2017-ben. A fájdalom az elviselhetetlenségig fokozódott. Az asszony elment a kisumui állami kórházba, de ott éppen sztrájkoltak az alkalmazottak, tehát nem kapott ellátást. Egy kisebb klinikán végül megvizsgálták. Az orvos azt mondta neki, hogy amputálni kell a lábát. Mivel Phylis özvegyasszonyként egyedül nevelte a fiát, nem akarta elveszíteni a lábát, így hát hazament. De a fájdalom nem hagyott alább, ezért visszatért a klinikára, ahol a sebész térdtől amputálta az asszony lábát. Három héttel később a nő kezdett rosszul lenni. Ezúttal az állami kórházba került, ahol az orvosok azt állapították meg, hogy a lábán lévő seb fertőződött el és a fertőzés átterjedt a térden felüli részre is, ezért egy második amputációt javasoltak. A műtét után Phylis olyan rosszul volt, hogy teljesen elveszítette a reményt. Felhívta Annát, a gyülekezete Női Szolgálatok Osztályának vezetőjét, aki gyorsan be is ment hozzá a kórházba. Amikor meglátta Phylis-t, úgy érezte, hogy az asszony a halál szélén áll. Miután imádkozott érte, Phylis kicsit jobban érezte magát. Attól kezdve Anna a barátnőjével minden nap meglátogatta Phylis-t, és nem hagyták abba az imát. Phylis maga is sokat imádkozott, főleg a fiáért, aki az apja 11 évvel korábbi halála után elhagyta az egyházat.

Az asszony három hónapot töltött kórházban, és Annának naponta nála voltak. Hazabocsátása után otthon is folytatták a gondozását. Ezután kezdtek történni a csodák. Phylis 8 korábbi szobatársa jelentkezett, hogy meg akarnak keresztelkedni. Annyira megérintette őket az önzetlen szeretet, amit Phylis iránt tanúsítottak a hittestvérei, hogy azt mondták, ők is ehhez az egyházhoz akarnak tartozni. Később Phylis szomszédságából 7 házaspár szintén kérte a keresztséget. Amikor az ország másik részéből Phylis idős édesanyja is megérkezett látogatóba, a gyülekezet nótái megglepetés-reggelit készítettek számára és imádkoztak vele. Ennek hatására az idős asszony és Phylis egyik lánytestvére is megkeresztelkedett.

És hogy Phylis öröme teljes legyen, a fia is visszatért az egyházba. Az asszony boldogsága határtalan. Csodálatos cserének tartja, hogy egy lábáért 25 drága embert kapott. „Dicsőítem Istent, hogy a fiam visszajött Istenhez az amputáció után” - mondja Phylis. „Igaz, már csak egy lábam van, de ez a tragédia sok lelki áldást hozott magával a családom számára, és még 25 személyt Isten családjába.”

Nehémiás

A tanulmány rövid áttekintése

ALAPIGE: Nehémiás 1:4-5

IGESZAKASZ: Nehémiás 1-2

Miután az első két csoport (a Zorobábel vezette első és az Ezsdrás vezetete második) visszatért, Isten megbízta Nehémiást, Artaxerxész király pohárnokát (Neh 1:11), hogy a foglyok még egy csoportját vezesse vissza Jeruzsálembe. Nehémiás megtudta, hogy a júdeaiak maradéka Jeruzsálemben „*nagy nyomorúságban és gyalázatban van*” (Neh 1:3, ÚRK) a támadások miatt, amelyek őket érték a város újjáépítése közben. Nehémiás teljesen összetört a Jeruzsálemből érkező hírek hallatán és napokig gyászolt. Bőjtölt és imádkozott Istenhez.

Artaxerxész király észrevette Nehémiás bánatát és megkérdezte tőle, hogy miért olyan szomorú. Nehémiás imádkozott, aztán válaszolt a királynak, hogy azért, mert Jeruzsálem romokban hever. Megkérdezte, hogy a király adna-e neki szabadságot az újjáépítésre. Csodálatos módon a király teljesítette a kérését, mert látta, hogy Isten jóakarata nyugszik rajta (lásd Neh 2:8). Nehémiás elismerte Isten gondviselését és kegyelmét.

Nehémiás azonban azt is tudta, hogy megerősítésre, ajánlásra van szüksége, mert „*a folyamon túli helytartók*” megfélemlítették az izraelitákat és rájuk parancsoltak, hogy hagyják abba a munkát. E vezetők panasza miatt Artaxerxész király felfüggesztette Jeruzsálem újjáépítését. A király korábbi parancsának megváltoztatása érdekében Nehémiás ügyesen arra kérte a királyt, hogy küldjön vele levelet a terület elöljáróihoz, amelyben közli velük, hogy Nehémiás hivatalos küldetésben jár, ezért ne akadályozzák.

A 2. fejezet azzal zárul, hogy Nehémiás felméri az elvégzendő munkát és bátorítja az embereket az építkezésre. Hangsúlyozzuk ki, hogy azért kérte a király jóindulatát és azért sikerült elérnie a célját, mert Isten így

felelt arra, amikor Őt kereste, hozzá könyörgött a jeruzsálemi tragikus helyzet miatt (Neh 1:3). Nehémiás imádkozott és böjtölt (Neh 1:4), Isten pedig felkészítette a királyt és az embereket, hogy segítsenek.

Kommentár

Nehémiás imája (Nehémiás 1. fejezet)

Nehémiás elcsüggedt, miután találkozott a Júdeából érkező látogatókkal. A királyi udvarban volt tisztviselő, ezért már korábban is tudomást szerezhetett Artaxerxész Júdea elleni ítéletéről. A Jeruzsálem közelében működő ellenséges erők panaszkodtak a királynak, aki az agresszív támadások hatására elhitte, hogy politikai értelemben a zsidók potenciális veszélyt jelenthetnek számára (Ezsdrás 4. fejezet). Talán a hivatalos kormányzati tevékenységről szóló híresztelések miatt is, de Nehémiás tudakozódott Júdea helyzetéről. A híreket nem csak Hanánitól és társaitól hallotta, és sajnos a valóság még a vártnál is rosszabb volt. Nehémiás összeesett a hírek hallatán, és napokig gyászolt. Viszont rögtön Istenhez fordult a kérdéseivel.

Nehémiás imáját vázolja a tanulmányunk. Amikor elemezzük ezt az imát, felfigyelhetünk arra, hogy igen hangsúlyos benne az Isten ígéreteinek teljesítéséért való könyörgés. Nehémiás tehát emlékezteti olvasóit a nagy képre: arra, hogy Isten teljesíti az ígéreteit. Az imádság azzal kezdődik, hogy Nehémiás dicsóiti és imádja Istent, mielőtt kérlelné, hogy hallgassa meg könyörgését. A dicsóítást és tiszteletadást viszont bünbánat követi, valamint kérés, hogy a Mindenható emlékezzen meg ígéreteiről és állítsa helyre népét. A gondolatok visszakanyarodnak oda, hogy emlékezteti Istent: ez az Ő népe, majd újra kéri: hallgassa meg őt és segítse, hogy kegyelmet találjon a király előtt. Nehémiás tudta, hogy a királynak van hatalma megfordítani a Júdeában kialakult helyzetet, ezért kérte az Urat, hogy hasson a király szívére.

Általában azonnali választ várunk az imáinkra, de Nehémiás kitartó volt. Több mint négy hónapon át imádkozott, mielőtt bármi is történt volna. Ez a hosszú, imával töltött időszak segített Nehémiásnak felkészülni arra, hogy egy újabb, hazafelé tartó csoport vezetője legyen. Volt ideje kidolgozni a lépéseket, amelyeket tenni fog, miután megérkezik Jeruzsálembe. Megtervezte, mit fog tenni, hogy sikerre vigye az újjáépí-

tést, és talán azt is kigondolta, milyen anyagokra lesz szükség. A tervei bizonyára kialakultak, mert amikor a király végül megkérdezte, hogy mi a kérése (Neh 2:4), Nehémiás már jól átgondolt választ adott.

Beszélgetés a királlyal és Nehémiás kiküldetése Jeruzsálembe (Neh 2:1-10)

Nehémiás azzal kezdte a kérését, hogy atyái sírjáról beszélt (Neh 2:5). Az ókorban mindenki számára fontos volt az ősök tisztelete és a méltó temetkezési hely, így fejezték ki, mennyire tisztelik atyáikat és vágnak a békére. Nehémiás nem név szerint említette Jeruzsálemet, hanem egyszerűen a temetkezési helyek fontosságára és a szeretett városra utalt. Teljes egészében nem ismert a király és Nehémiás beszélgetése, sem annak pontos körülményei, de valószínű, hogy jóval bizalmasabb körben folytatott, a királyné jelenlétében (Neh 2:6). A történészek szerint Artaxerxész királyt igencsak befolyásolták a nők, ezért lehetséges, persze csak spekuláció, hogy Nehémiás előnyére vált a királyné jelenléte (a görög orvos és történész, Ktésziász szerint a neve Damasphia volt, bár ezt a Biblia szövege nem említi).

Nehémiásnak a következőkre volt szüksége: 1) időre, 2) ajánlásokra, hogy Izrael ellenségeinek a vezetői bántódás nélkül átengedjék őt és 3) az építkezéshez fára. Érdekes megfigyelni, hogy Aszáf, aki ily magas pozícióba került az uralkodó erdeinek felügyelőjeként, zsidó nevet viselt, ami valószínűsíti zsidó származását, Nehémiáshoz hasonlóan. Nehémiásnak háromféle munkálathoz kellett fa: 1) egy őrtorony kapuinak a gerendáihoz, amely elkészülve a templomtól északra védi annak szent területét, 2) a városfalhoz és 3) a saját otthonának megépítéséhez. Lehetséges, hogy családja egykori otthonát akarta helyrehozni.

Jeruzsálemben: előkészület a falak újjáépítéséhez (Neh 2:11-20)

Nehémiás a sereg parancsnokaival és lovasokkal érkezett Jeruzsálembe. Útközben eljuttatta a király levelét minden helytartónak, akik hátráltatták a városfalak építését. Miután háromnapos pihenőt tartott - ez úgy tűnik, hagyomány volt egy-egy hosszú utazás után -, Nehémiás maga mellé vett néhány megbízható embert, és titokban indult el az éjszaka leple alatt. Talán a kis csapatban ott volt a testvére, Hanáni és közeli barátai vagy rokonai, akik vagy ekkor érkeztek vele a városba, vagy már korábban letelepedtek ott (ők értesítették Nehémiást Izrael helyzetéről

[lásd: Neh 1:2-3]). A kis csoport csöndben felmérte a falak és a kapuk állapotát, hogy kerüljék a feltűnést. Szanballatnak és Tóbiásnak talán voltak szövetségesei Jeruzsálemben, és Nehémiás joggal feltételezhette, hogy kémkednek utána.

Nehémiás így ír erről: „*nem árultam el senkinek, hogy mire indította Istenem a szívemet, és hogy azt Jeruzsálemért cselekszem*” (Neh 2:12, ÚRK). A *natan* (itt: indítani) szó azt jelenti: adni, helyezni, beilleszteni. Nehémiás rámutat, hogy az erődítmények újjáépítésének küldetése nem a saját ötlete volt, hanem Istené. Az Úr helyezte ezt a terhet a szívére; tőle származott az indítatás és a késztetés, hogy befejezze a munkát. Nehémiás számára világos volt, hogy ez Istentől eredő megbízatás.

Amikor az éjszakai expedíció véget ért és Nehémiás megszerezte a munka megtervezéséhez kellő adatokat, megszólította a zsidók vezetőit. A stratégia elkészítése után eljött az ideje a cselekvésnek. Kérést intézett a zsidókhoz: „*Gyertek, építsük föl Jeruzsálem várfalát, hogy ne szegyenkezzünk többé*” [héberül: *cherpa*! A *cherpa* azt jelenti: „nevetség, gúny tárgy”, „sértés”, „inzultus”, „megvetés”.

Az Ószövetségben a *cherpa* szót gyakran gyalázatnak és szégyennek fordítják. Az ősi kultúrák a szégyen és a tisztelet rendszere alapján működtek. A tisztelet volt a legfontosabb érték, a szégyent pedig minden áron kerülni kellett. Ezért pendítette meg Nehémiás a szégyennel kapcsolatos érzékenységet, amikor érveit előadta. Rávette az embereket a cselekvésre, hogy fordítsák meg a „szégyent”, ami őket érte. A védelmi rendszer hiánya nemcsak sebezhetővé tette őket, de szégyent is jelentett. A büntüdatukhoz szégyenérzet is társult. Nehémiás hangot adott a nép érzéseinek, amikor szólt a gyengeségükről és a szégyenükről, mivel el kellett szenvedniük az elnyomást. A megbecsülés, a tisztelet és az örökség volt a fő, amit újra felépíthetnek, ha részt vesznek ebben a fontos munkában. Jeruzsálem romjai rossz fényben tüntették fel az Istenbe vetett hitüket.

Amikor Neh 2:18 verse szerint Nehémiás rámutat, hogy az Úr keze vele volt, és közli azt is, hogy mit mondott neki a király, az emberek akaratlanul is felkiáltanak: „*Fogjunk hozzá, és építsük meg*” (ÚRK)! Nem kell félniük a perzsa kormányzattól, és ami a legfontosabb, Isten velük van. Hogy változtassanak helyzetükön, elkezdtek dolgozni. Legyen ez a hit-

ben megtett lépés tanulság a számunkra! Attól nem fognak a dolgok változni, hogy elmerülünk az önsajnálásban vagy kifogásokat keresünk, csakis attól, ha cselekszünk. Nehémiás bátorította az embereket, hogy tegyenek valamit, cselekedjenek, változtassanak nehéz helyzetükön. Felkészítette őket, hogy kapaszkodjanak hittel Istenbe, mert Ő vezeti a munkát és sikerre is viszi azt.

Amikor aztán az ellenséges főemberek elmentek Nehémiáshoz, gúnyolódtak és nevettek a nép igyekezetén, hogy építik a falat, de Nehémiás nem hátrált meg. Így válaszolt nekik: „*Maga a menny Istene ad nekünk jó előmenetelt*” (Neh 2:20, ÚRK). Nehémiás nem engedte, hogy az ellenségei legyőzzék azzal, hogy kigúnyolják az eredményeiket. Éppen ellenkezőleg: a bátor pohárnok Isten ígéreteire hivatkozott és az Ő erejére támaszkodott.

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

Tegyük fel a következő kérdéseket!

- 1) Tekintsük át Nehémiás imáját és válasszuk ki, mely részekkel tudunk azonosulni, melyeket tudjuk beilleszteni a saját imáinkba!
- 2) Kérjünk meg mindenkit, hogy gondolkodjon el a következő felvetésen, majd válaszoljon rá: Nehémiás már azelőtt tudott az erős ellenállásról, ami akadályozta Jeruzsálem falainak újjáépítését, mielőtt a városba érkezett. Ha Isten olyan helyre küldene téged missziómunkába, amiről már előre tudod, hogy ott nagy nehézségekbe és ellenállásba fogsz ütközni, vállalkoznál-e a feladatra? Ha igen, miért?
- 3) Isten egy konkrét, személyre szabott feladatra hívta el Nehémiást. Nehémiás böjtölt és imádkozott, mielőtt beszélt volna a királlyal, mert érezte a hatalmas terhet a lelkén a városáért és népéért. Neked is eszedbe jut, hogy böjtölj és imádkozz, amikor nehézségek adódnak az életedben? Mikor böjtöltél utoljára? Mi volt az oka?
- 4) Mielőtt az emberek elé tárta volna jövetelének célját, Nehémiás először körbejárta a várost, hogy megtervezze a teendőket.
 - a) Miért olyan fontos a tervezés az életünkben?
 - b) Gondoljunk konkrét szolgálatokra, amelyeknek a felelősei vagy résztvevői vagyunk a gyülekezetünkben! Milyen felmérendő területek vannak a küldetésünkben, mielőtt konkrét lépéseket tehetnénk?

800 KERESZTSÉG - 32 ÉVESEN

Francis Ndacha (32) - Kenya

Francis Ndacha mindössze 32 éves, de már 800 személyt vezetett el a keresztségig. Nem is alkalmazottja az Adventista Egyháznak. Hogyan lehetséges ez? Francis gyermekkorában nem járt keresztyény gyülekezetbe. Fiatal felnőttként egy alkalommal tanúja volt egy utcai beszélgetésnek, amit több lelkész folytatott egymással. Egyikük azt mondta Francisnak, hogy ő hetednapos adventista. A fiú megkérdezte egyik ismerősét az adventistákról, mire azt a választ kapta, hogy az egy sátánista szekta. „Vadállatokról tanítanak, amiknek a fején sok szarv van” – mondta neki az idős ember. Francis erre úgy döntött, hogy nem lesz adventista. Nyolc hónappal később azonban újra részt vett egy egyhetes sorozaton, ami nyilvános beszélgetésekből állt. Az adventista lelkész kisebb bibliatanulmányokat szőtt a mondandójába. Francis ott és akkor érezte meg teljes bizonyossággal, hogy a lelkész az igazságot szólja. Később három másik személlyel együtt megkeresztelkedett. Ekkor 20 éves volt. Azonnal hirdetni akarta Jézust. Könyveket vett és DVD-eket, hogy megtanuljon prédikálni. Egy év múlva eladta az üzletét, és városról városra utazott, az utcákon prédikált és nyilvános beszélgetésekben vett részt más lelkészekkel. Ha valaki keresztséget kért, ő az adventistákhoz irányította az érdeklődőt. „Prédikálás közben sok csodát látok, amit Krisztus tesz rajtunk keresztül. Csak az elmúlt hónapban ötvenen kérték a keresztséget.”

2018 júliusában egy utcai beszélgetésben vett részt egy olyan városban, ahol sokan lettek egy nem keresztyény világvallás követői. Ahogy az emberek hallgatták, hogyan hasonlítja össze Francis szent könyvüket a Biblia tanításaival, sokan elhatározták, hogy újra Jézust választják. Ez felbőszített egy hivatalos személyt, aki nem volt keresztyény. Elrendelte Francis letartóztatását. Mialatt 5 órán keresztül tartották az őrszobán, a kapu előtt tömeg követelte a szabadon bocsátását. Végül 100 dollárnak megfelelő összeg ellenében szabadon engedték. Francis alig ért ki az utcára, folytatta a prédikálást a bibliai próféciákról. Ott rögtön 27-en döntöttek a keresztség mellett.

Francis folyamatosan utazik a feleségével, 4 éves kislányával és pár hetes kislányával, valamint néhány barátjával, akik segítenek neki az igehirdetésben. „Nem kell egyházi alkalmazásban állnod azért, hogy prédikálhass! Mindenki hirdetheti az örömhírt, hogy Jézus visszajött!” – vallja Francis.

Istentől jövő elhívás

A tanulmány rövid áttekintése

ALAPIGE: Ezsdrás 7:10, 27; Róma 8:28

IGESZAKASZ: Ezsdrás 7; Dán 8:14; 9:24-27

Isten konkrét feladatra hívta el Ezsdrást és Nehémiást: építsék újra Jeruzsálem falait és kapuit. Ami azonban a legfontosabb: Isten arra hívja hűségeseit, hogy „építsék újjá” Isten népének maradékát és szolgáljanak a világban. Ezsdrás úgy válaszol Isten hívására, hogy az Ige tanítója lesz. A visszatérők egy csoportjával Jeruzsálembe utazik, hogy ott tanítsa az embereket Isten dolgaira. Ezsdrás így készíti a népet arra, hogy majd végezzék Jeruzsálem helyreállításának munkáját. A lelki megújulás mindig megelőzi az élet megreformálását; a határozott cselekedetek az ébredés természetes következményei. Ezsdrás ezért az életét arra szánja, hogy bemutassa az embereknek Isten valódi jellemét és készítse őket az igazi önátadásra, a teljes szívvel való szolgálatra.

Amikor színre lép Nehémiás, a tettek embere, Isten konkrétan arra hívja el őt, hogy hozza helyre Jeruzsálem épületeit, bátorítsa az embereket, hogy álljanak ki az igazságért, bízzanak Isten vezetésében, vigyenek végbe reformokat a nemzet életében (az elnyomottak jogszolgálata és a róluk való gondoskodás fontos volt Nehémiás számára). Az élete minta arra, hogy milyen az Istenért élő keresztény élete.

Mindezen túl az e heti tanulmány megerősíti újra, hogy az Ezsdrás 7. fejezetében megemlített, Artaxerxész által kiadott dekrétum a Dán 8:14-ben található 2300 éves prófécia és a Dán 9:24-27 szakaszában szereplő 70 hétről szóló prófécia kezdőpontja. Beszélünk még Isten kiválasztásáról Róma 8-9. fejezetének fényében.

Kommentár

A prófétai időszak

Isten a Dán 9:24-27 szakaszában vázolt, 70 hétről szóló prófétai időszak kezdetén hívja el Ezsdrást. Ennek az időszaknak a kiindulási pontja összefügg Artaxerxész Kr. e. 457-ben kiadott parancsával, amely Jeruzsálem újjáépítésére vonatkozott. Az e heti tanulmány részletesen magyarázza, mit jelent ez a prófétai idő és hogyan függ össze a 2300 éves próféciával. A próféciák által Isten konkrétan bizonyítja, hogy Ő vezeti az eseményeket és felügyel a világra. Sőt mi több, Isten egy prófétát vagy vezetőt rendel ki népe mellé minden ilyen időszak vagy válságos helyzet kezdetén és a végén is. Például a kivonulás kezdetén Mózeszt rendelte vezetőként Izrael élére, majd Józsuét a pusztai vándorlás végén, amikor a nép belépni készült az ígért földjére. A következő vázlat bemutatja, hogy a megváltás történetének jelentőségteljes pontjain Isten prófétákat hívott el, egy-egy prófétai periódus elején, illetve végén.

Noét megbízta, hogy szolgáljon a vízözön előtt.

Ábrahámot elhívta, hogy Isten népének atyja legyen.

Mózes kivezeti Isten népét Egyiptomból, egészen az ígért földjének határáig.

Józsué bevezeti a népet az ígért földjére.

Sámuel bíráként lép fel a királyság időszakának a kezdetén.

Hóseás és Ámós közvetlenül az északi királyság és Samária eleste előtt prófétál (Kr. e. 722).

Ezékiel és Dániel a babiloni fogság idején kezdi el prófétai szolgálatát.

Haggeus és Zakariás a fogságból való visszatérés után szolgál.

Ezsdrás és Nehémiás szolgálata a 2300 nap/év prófécia kezdetekor indul (Kr. e. 457).

Keresztelő János megtérésre hívja Izraelt Jézus szolgálatának a kezdetén.

István bizonyosságot tesz a pogányoknak (éppen akkor, amikor a 70 hétről szóló prófécia véget ér, Kr. u. 34-ben).

Ellen G. White-ot a 2300 nap/év prófécia végén hívta el Isten (1844).

E vázlat alapján láthatjuk tehát az isteni terv működésének a mintáját. Az Úr megváltási tervében vannak különleges időjelzők. Amikor valamilyen lelki válság következik, Isten elküldi prófétáit, akik teljesítik a rájuk

bízott küldetést, Istenhez hívják és az Igének való engedelmességre szólítják az embereket.

Személyes időzítés

A kiválasztás különleges feladat betöltésére is szólhat, mint például Ezsdrás és Nehémiás esetében (és Isten sok más szolgájának esetében is; lásd 2Móz 3:9-12; Ézs 6:7-8; Jer 1:5-9). Minket pedig arra hív Isten, hogy Jézus jellemét tükrözzük vissza és végezzünk el valami konkrét feladatot érte. Ez lehet egy szolgálat, amire Ő indít, például segíteni valakinek vagy egy bizonyos életre szóló hivatás is.

A fent említett vezetőket Isten választotta ki a megfelelő időszakra (Eszt 4:14). Tettekre, megtérésre és Istennek való, mélységes odaszentalodásra hívták az embereket. Ezsdrásnak és Nehémiásnak és volt a szerepe, hogy Isten népének élére álljanak a leghosszabb prófétai időszak kezdetén. Arra is intették a népet, hogy éljenek Istenért és elkötelezettségüket bizonyítsák hittel, valamint tetteikkel. Az emberek visszatértek Babilonból, ahol beléjük ivódott a babiloni életstílus és a sok isten imádata. Szerencsére akármennyi egyéb problémájuk volt is a fogság utáni időkben, a bálványimádás nem tartozott ezek közé. Mindazonáltal, addigi vallási pluralizmusuk nem múlt el romboló hatások nélkül. Bár a zsidó közösség már nem imádott bálványokat, a fogság előtti bálványimádásuk miatt Ezsdrásnak és Nehémiásnak muszáj volt az embereknek újra megtanítani, mit jelent a mennyek Istenét imádni és érte élni. Látszólag keményen és határozottan közelítettek meg élethelyzeteket (például a pogányokkal való házasságkötésről szóló részek Ezsdrás és Nehémiás későbbi fejezeteiben), de ez ne lepjen meg bennünket, mert mindkét vezető meg akarta tanítani az embereket, mit jelent szent életet élni és gyökeresen megváltoztatni istentelen életmódjukat. Tehát Ezsdrás és Nehémiás is a Jahve iránti teljes elköteleződésre, mindenre kiterjedő reformra és Isten őszinte szolgálatára hívta az embereket.

Felhívás a helyreállításra és az együttműködésre

Nehémiás Kr. e. 445-444-ben érkezett Jeruzsálembe, körülbelül 13 évvel Ezsdrás csoportja után. Nehémiás küldetése, vagyis Jeruzsálem újjáépítése azonban nem járhatott volna sikerrel Ezsdrás addigi munkája nélkül. Ezsdrás odaadóan tanította a népet Isten dolgaira. Isten arra használta fel a szolgálatát, hogy lelkileg helyreállítsa az embereket, hogy

miután Nehémiás megérkezik, képesek legyenek fizikai építményeket is emelni. Isten munkálkodott a háttérben, készítette az emberek és a két vezető szívét. Az Úr nemcsak Jeruzsálem újjáépítését tervezte, de a nép helyreállítását is. Tehát Ezsdrás és Nehémiás legfontosabb munkája az volt, hogy visszavezessék az embereket Istenhez. Nemcsak arra bátorítottak mindenkit, hogy dolgozzanak a romokon, hanem ami ennél is fontosabb, hogy újra fedezzék fel az Isten iránti szeretet nagyszerűségét. Ezsdrás és Nehémiás élete mintául szolgált erre: böjtöltek, keresték Istent és Igéjével összhangban cselekedtek.

Ezsdrást és Nehémiást egyaránt konkrét feladatra választotta ki Isten a történelemnek ebben a stratégiai fontosságú időszakában. Vezető lett mindkettő a maga egyedi módján, talentumaik alapján. Ezsdrás pap és írnok volt, befolyását tehát a Tóra tanításával érezte. Nehémiás viszont a király pohárnokaként különleges vezetői képességekkel rendelkezett, lelkesítette és összefogta az embereket az elvégzendő feladatra. Ezsdrás tanító volt, Nehémiás pedig a gyakorlati tettek embere. Mindketten vezetőként álltak a nép élére, mégis más-más jellegű volt a szerepük. Ugyanakkor mindkettő fontos a küldetésük szempontjából. Kiegészítették egymást és együttműködtek azért, hogy változást idézzenek elő - Istenért. Isten felhasználta személyiségük különbözőségét és lelkesedésüket arra, hogy változást hozzanak a nép életében.

Végeredményben tehát mindnyájan felelősek vagyunk azért, mit kezdünk a feladattal vagy pozícióval, amit Isten ránk bíz. A döntés rajtunk áll, hogy munkánkat kiválóan vagy csak úgy ímmel-ámmal végezzük. Isten minden lépésnél segítségünkre lesz az úton, de nem fogja elvégezni helyettünk a ránk bízottakat. Meglehet, hogy nagyszerű képességekkel rendelkezünk és tehetségesek vagyunk, de ha nem használjuk Isten művében, amink van, akkor semmi hasznuk.

Mindannyiunknak el kell döntenie, hogy minden erőnket és képességünket annak elvégzésére szenteljük, amire Isten elhív bennünket, még ha ellenállásba ütközünk is. Ezsdrás és Nehémiás feladhatták volna, de nem tették. Kitartottak azért, mert csak Istenre figyeltek. Elhívásuk fontossága felülírta a negatív következményektől való félelmüket, amelyek abból adódtak, hogy kiálltak az Úr mellett. Biztosra vették, hogy küldetésük teljesítése megéri ezt az áldozatot.

Eleve elrendelés

Isten elhívta népét, vagyis eleve elrendelte, hogy Izrael a világ világossága legyen. Pál a Római levél 9-11. fejezetében annak fényében foglalkozik ezzel az elhívással, hogy Izrael vezetői nem fogadták el Jézus Krisztust mint Messiást és Megváltót. Isten elhívása azonban nem változott és nem is módosult, hiszen az Ő értékrendjét és a megváltás ajándékait be kellett mutatni a pogányoknak. Isten egy népet hívott el a konkrét feladatra. Arra vágyott, hogy a hívő zsidók és pogányok egyaránt fogadják el a megváltást, tehát együtt legyenek a világ világossága és áldása.

A predestinációnak (eleve elrendelésnek) a Bibliában három alapvető jelentése van:

- 1) Isten eleve elrendelte, hogy az üdvösségnek egyetlen útja legyen, nevezetesen Jézus Krisztus által (Jn 14:6; ApCsel 4:12). Krisztusban Isten kiválasztott az örök életre, ha elfogadjuk Őt mint személyes Megváltónkat (Róm 8:29; Ef 1:3-8). Ő azt akarja, hogy mindenki üdvözljön (1Tim 2:3-4).
- 2) Isten eleve elrendelt egyes embereket (úgy egyéneket, mint a hívők közösségét) egy konkrét feladatra, egy meghatározott küldetésre (ahogyan a hűséges maradékot az örökkévaló evangélium hirdetésére). Isten missziója világszéles (Ézs 49:6).
- 3) Isten eleve elrendelte az emberi történelem végső, mindent beteljesítő eseményét, amikor Ítéloként eljön, hogy magával hozza jutalmát (Dániel 2. fejezet). A végső esemény az eszkatológiai győzelme lesz. Isten kiválasztásának a célja nem néhány ember üdvössége, hanem a nemzetekből minél többek összegyűjtése az utolsó, végső találkozóra, amikortól fogva Isten sátora az emberekkel lesz (Jel 21:3).

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

Tegyük fel az alábbi kérdéseket!

- 1) Tekintsük át újra a próféták fent említett listáját! Összpontosítsunk néhány névre! Beszéljük meg konkrétan, hogyan fogadták ezek a személyek az elhívást! Honnan tudta a próféta, hogy ő most elhívást kapott?
- 2) Miért illik bele Ellen G. White ebbe a listába? Miként tudta használni őt Isten arra a feladatra, hogy népe lelki vezetője legyen?

-
- 3) Hogyan fogadták az emberek az Isten által kiválasztott vezetők üzeneteit? Miért lehet nehéz elfogadni Isten választott vezetőit és az irányításukat?
 - 4) Mi nehezíti meg Isten választott vezetőjének a munkáját?

Személyes elmélkedésre:

- 1) Hogyan ismerhetem fel Isten akaratát az életemben?
- 2) Melyek a legkedvesebb tevékenységeid? Hogyan hív téged Isten arra, hogy használd fel vágyaidat és ajándékaidat az Ő szolgálatában?
- 3) Hogyan dolgozhatok együtt a gyülekezetem többi tehetséges tagjával, akiket ugyanúgy szolgálra hívott Isten, még ha különböznek is tőlem? Hogyan válhat ez a különbözőség erősséggé?
- 4) Hogyan lehetek biztos abban, hogy valóban azt teszem, amire Isten elhívott?

RASZTAHAJ ÉS AZ APA

Michael Kujjoo (38) - Dél-Szudán

Michael Kujjoo utálta az apját, amióta csak az eszét tudta. Néha, amikor az apjáról kérdezték az emberek, azt válaszolta, hogy már meghalt. Gyűlölete onnan fakadt, hogy a szülei válása után sokat dolgoztatta a farmján étlen-szomjan, holott a fiú még csak 9 éves volt. Később is minden kudarcáért az apját okolta, azt állította, hogy minden más lenne, ha nem hagyta volna el a családot. A középiskolában megbukott, abbahagyta a tanulást, és éjszakai klubokban rapperként kereste a kenyerét. Hosszú rasztahajat növesztett. Egy nagybátyja Dél-Szudánba hívta dolgozni. Egy napon aztán egészen váratlanul leszólította egy boltos, hogy hová jár istentiszteletre. „Sehová - vallotta be Michael. - Gondolod, hogy ilyen hajjal beengednének bármelyik templomba is?” „Igen - mondta a beszélgetőtársa. - Az adventistákhoz biztosan.” „Ó, azok hamis imákat mondanak és álgyógyításokat végeznek” - válaszolta magabiztosan Michael. Az ember azonban továbbra is kitartó volt, úgy-hogy Michael végül elment egy sorozatra. Tetszetek neki az egyszerű, közvetlen imák és a világos igehirdetések. Végül elfogadta a szombat igazságát a többi tanítással együtt és megkeresztelkedett. A haját azonban nem vágatta le. A gyülekezeti tagok mondogatták neki, hogy tegye meg, de Michael attól félt, hogy ugyanúgy csak a saját céljaikra akarják használni őt, mint gyerekkorában az apja. Úgyhogy próbára tette a közösséget, és kiállták a próbát. Szerették a haja ellenére is. Neki is megvolt ugyanakkor a saját próbája, mert nehezebbre esett megbocsátani az apjának. Három hónap kellett ahhoz, hogy kinyomozza a telefonszámát. Azt várta, hogy apja majd mérgesen fogadja a hívását, de nem így történt. Örömmel megbocsátott a fiának, és hívta, hogy látogassa meg őt. Michael szívében 30 évnyi harag olvadt el. „Azt gondoltam, életem végéig gyűlölni fogom - mondta Michael. - De minden megváltozott annak a prédikációnak a hatására, amit az adventista gyülekezetben hallottam. Ez az egyház valóban a mennyre készíti fel az embereket.”

Ellenállásba ütközve

A tanulmány rövid áttekintése

ALAPIGE: Ezsdrás 5:5; Nehémiás 4:20

IGESZAKASZ: Ezsd 4:4-24; Ezsdrás 5-6 (lásd még Nehémiás 3-4; Neh 6:1-13); Dán 10:12-13, 20

Az e heti tanulmány az ellenállás történeteivel foglalkozik, amellyel a visszatérők minden csoportja szembesült, miközben építették a templomot, a várost, a falakat, először Zorobábel, a kormányzó, majd Ezsdrás, a pap, végül pedig Nehémiás vezetésével. Bár a történeteket nem mindig kronológiai sorrendben írták (egyes részeket téma szerint szerkesztettek egybe), de összerakhatjuk az események sorrendjét a királyok neve alapján, akiknek az egyes leveleket – a zsidók elleni panaszokat – írták.

A munka többször is leállt, mert az emberek megrémültek a környező nemzetek, illetve királyok fenyegetéseitől és elvesztették a bizalmukat Isten védelmében, de az Úr mindig küldött vezetőket, akik bátorították őket az építkezés folytatására. Volt, hogy évekbe telt, mire folytatódott a munka, de nem maradt abba végleg. Isten azt akarta, hogy az izraeliták visszatérjenek az ígért földjére, és velük volt akkor is, amikor ellenállásba ütköztek, megaláztatás és időnként erőszakos támadások érték őket. Csak mert valami nehézségekkel jár, még nem jelenti azt, hogy nem Isten hívott el az adott feladat elvégzésére! Isten nagy dolgokat kér hétköznapi emberektől, majd Ő maga biztosítja mindazt, ami a feladat teljesítéséhez szükséges. *Ezsdrás és Nehémiás könyve* szerint Isten arra indította a vezetőket és prófétákat, hogy álljanak erősen a támadásokkal szemben.

Az Úr mindig hittel teljes embereket keres, akik bíznak benne a nehézségek ellenére is, így Ő közbeléphet érdekükben, hogy a munka haladjon. Isten megáldja az együttműködést, a fejlődésre, haladásra való készséget és a munka teljesítése iránti elkötelezettséget.

Kommentár

A munka időrendi sora *Ezsdrás könyvében*

Zorobábel vezetése alatt

- Kr. e. 537-535 - a templom oltárának és alapjainak újjáépítése (Ezsdrás 3. fejezet)
- Kr. e. 535-520 - a munka abbamarad az erős ellenállás miatt (Ezsdrás 4-6. fejezet)
- Kr. e. 520-515 - a munkát folytatják Haggeus és Zakariás próféták idejében
- Kr. e. 515 - a templom építése befejeződik (Ezsd 6:13-22)

Ezsdrás előtt

Kr. e. 465-464 - Jeruzsálem újjáépítése ellenállásba ütközik (Ezsd 4:7-23) - Artaxerxész leállítja a munkát még a kezdet kezdetén.

Ezsdrás

Kr. e. 457 - Ezsdrás megérkezik Jeruzsálembe (Ezsdrás 7. fejezet), amíg a munka áll.

Ezsdrás könyvének 3. fejezete említi a templom oltárának és alapjainak újjáépítését, ami Kr. e. 537-535-ben történt, Círusz rendeletének eredményeként (Ezsd 1:1-2:70). Az ünnepség után (Ezsd 3:10-13) a munkát abbahagyták (Ezsd 4:1-5) az erős ellenállás miatt, ami körülbelül Kr. e. 535-ben kezdődött és Kr. u. 520-ig tartott. Ezsd 4:6 röviden leírja az építkezéssel szembeni támadásokat Xerxész uralkodása alatt (Kr. e. 486-465). Majd Ezsd 4:7-23 szakaszában arról olvasunk, hogy ellenállás volt Artaxerxész uralkodása idején is. Ezsdrás közli a levelek tartalmát is, amelyeket Artaxerxészhez és Dáriuszhoz juttattak el. A leveleket arám nyelven írták, míg a könyv többi részének a nyelve héber, ami azt jelenti, hogy a levelek hivatalos dokumentumok voltak, a korabeli hivatalos nyelven őrizték meg őket. (Akkoriban az arám volt az egyetemes nyelv, mint napjainkban az angol.) Kr. e. 520-ban, 15 évvel az erős ellenállás után Haggeus próféta felbuzdította az embereket a templom építésére (olvassuk el az öt rövid, de erővel teljes prédikációt *Haggeus próféta könyvében*). Zakariás próféta is csatlakozott hozzá a támogatásban, ami azt eredményezte, hogy a templomot kevesebb mint öt év alatt befejezték és Kr. e. 515 márciusában fel is szentel-

ték (Ezsd 6:13-18). Egy hónappal később pedig megünnepelték a pás-kát (Ezsd 6:19-22).

Dán 10:12-13, 20

Isten mindent biztosított ahhoz, hogy népe fel tudja építeni a templomot Jeruzsálemben, miután visszatértek a babiloni fogságból. Személyesen közbelépett, hogy elhárítsa az akadályokat és megnyíljon az út mindenható tevékenysége előtt. Dániel 10. fejezete szerint Gábiel angyal és Mihály (Jézus Krisztus másik neve) küzdöttek a perzsa királyok elméjéért, nevezetesen Círus és fia, Kambüszész jó döntéseiért, hogy meggyőzzék őket az építési program támogatásáról, miközben az Izraelben élő, irigy helyi ellenfelek arra próbálták rávenni az uralkodókat, hogy tiltsák be a templom restaurálási munkálatait. Isten küzdött ezekkel a királyokkal, hogy jóindulatra készítse őket és biztosítsanak Isten népének egy helyet az élő Úr imádatára. Szomorú, hogy a zsidók elcsüggedtek és leálltak a munkával ebben az időszakban, holott Isten mellettük volt hatalmával. A munkát akkor kezdték újra, amikor Haggeus próféta megjelent a színen.

Ez a történet óv a hitetlenségtől, továbbá attól, hogy balgán ne fordítsunk hátat Isten vezetésének, amikor Ő utat készít akarata teljesítéséhez. Gondviselése mindig erősebb, mint legokosabb számításaink és terveink. Ehhez azonban bízunk kell a vezetésében és követnünk kell Őt. Biztosak lehetünk abban, hogy az Ő tervei és iránymutatásai a legjobbak, mindig a jólétünket tartja szem előtt.

Haggeus és Zakariás

Haggeus és Zakariás 15 hosszú, ellenségeskedéssel teli év után érkezett meg. Az emberek már elvesztették bátorságukat és leálltak a templom újjáépítési munkálataival. Isten arra hívta el és készítette ezeket a prófétákat, hogy beszéljenek a néppel, folytassák az építkezést az ellenállással szemben is. Bátorította őket, hogy ne féljenek. Ő velük volt, jelenlétével támogatta őket.

Isten a következő kérdéssel fordult népéhez: „*Hát annak itt van az ideje, hogy ti faburkolatú házakban lakjatok, holott ez a ház romokban áll*” (Hag 1:4, ÚRK)? Tanulmányozzuk át azokat az igehelyeket, ahol a burkolat (*safun*) kifejezés előfordul a Bibliában építkezés témájában, és valami

érdekeset fogunk találni! Mindegyik példa kapcsolatos a cédrussal (1Kir 6:9; 1Kir 7:3; 7:7; Jer 22:14). Isten tehát azért nevezte népe házait faburkolatúnak (Hag 1:4), mert nem olyan anyagból készültek, mint amit általában azon a területen használtak. Mi volt a gond a cédruserendákkal? A zsidók eredetileg Libanonból rendeltek cédrusfát a templom újjáépítéséhez. A templomot a salamoni templom mintájára kellett megépíteni, kötömbökből, cédrusburkolattal. Az emberek tehát azt tervezték, hogy a cédruserendákat a templom burkolatához fogják felhasználni. Am amikor az ellenállás arra „kényszerítette” őket, hogy abba hagyják a templom építését, mindenütt ott hevert a faanyag. Miért ne használnák fel? Végül felhasználták a templomhoz vásárolt fát a saját házaik építésére, Isten azonban egy másik megoldást tárt eléjük. Elküldte őket a hegyekbe, hogy onnan hozzanak fát és építsék tovább a templomot. Ő nem kívánja a legdrágább anyagokat háza építéséhez. Azt akarta, hogy legyen egy ház, ahol velük lakhat.

Ami pedig még fontosabb: Isten azt akarta, hogy népe vágyjon az Ő jelenlétére, hiszen a templomnak ez volt a célja. Vonakodó szívük jelentette a nagyobb problémát, a befejezetlen templom csupán közönyük tünete volt. Amikor valaki odaszánja magát egy feladatra vagy egy másik embernek, akkor nem könnyen tartóztatja fel az ellenállás. A munka szüneteltetése azt jelezte, hogy Isten gyermekeinek szívéből hiányzik az elköteleződés. Az Úrtól jövő bátorítás azonban felébresztette őket letargiájukból, szűnt a félelmük és újra készletet éreztek a templom építésének folytatására. Ezután már nem inogtak meg. Öt évvel később elkészült a templom. Néha elakadunk utunkon az evilági, kényelmes berendezkedésünk miatt. Ilyenkor kapunk egy kis figyelmeztetőt azzal kapcsolatban, hogy mi az igazán lényeges az életben.

Nehémiás munkájának kronológiai sorrendje

Kr. e. 445-444 – Érkezés Jeruzsálembe (Nehémiás 1–2. fejezet)

A munka ellenállásba ütközik (Neh 2:11-20; 4:1-23; 6:1-14)

52 nap (kevesebb mint két hónap) alatt a fal elkészül (Neh 6:15-19)

Nehémiás 4. fejezet

Szanballat Tóbiással együtt fenyegette Nehémiást, gúnyolta és csúfolta a zsidókat. Rokonságba került a zsidókkal a főpap révén (házasság által). Érezte, hogy gyengülni fog a hatalma a zsidók felett, miután hely-

reállítják a falat. Úgy vélte, a zsidók nem elég erősek, alsóbbrendűek, és különben is, a feladatuk túl bonyolult ahhoz, hogy el tudnák végezni. Sosem lehetnek képesek felépíteni a falat - mondta. Egy politikai akcióban a terület más előjárói is csatlakoztak Szanballathoz, hogy megállítsák az izraelitákat. Az arabok Geshem vezetése alatt álltak, a Júda alatt elhelyezkedő területek északi részén; az ammoniták keletre éltek, perzsa felségterületen; Asdód pedig Júdatól nyugatra volt. Júdat tehát körbevettek az ellenséges erők. Izrael népe félt, Nehémiás pedig ezt a helyzetet Isten és a zsidó nemzet elleni támadásnak vette. Ellenségei meggyalázták Isten és az izraeliták nevét, ezért Nehémiás Istenhez kiáltott, hogy hallgassa meg őt és fordítsa vissza gyalázásukat az ő fejükre (Neh 4:4, ÚRK). Nem állt bosszút magáért, inkább arra kérte Istent, hogy vegye kezébe az ügyet. Nehémiás biztosra vette: Isten vezette őt arra, hogy a falat újra kell építeni, hiszen erre bizonyíték volt a király, valamint Izrael népének kedvező válasza. Mivel szomszédaik fenyegető szavai a képzelgéseikre játszottak rá és megfélemlítették őket, Nehémiás arra bátorította az embereket, hogy küzdjenek, csak a nagy és félelmetes Úrra gondoljanak, mert Ő harcolni fog értük (Neh 4:14, RÚF). Nehémiás összegyűjtötte a zsidókat, csoportokba rendezte őket, majd teljes hadi öltözetben a fal minden repedése mellé állította népét, így az ellenségeik láthatták őket. Bizonyították a világnak, hogy készen állnak egy támadásra.

A stratégia működött, az ellenség tervei meghiúsultak. A zsidók megtanultak újra bízni Istenben, nem látták ellenségeiket hatalmasabbnak az Istenüknél. Továbbra is kaptak támadásokat, de folytatták a fal építését, és csupán 52 nap alatt el is készültek vele (Neh 6:15).

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

Abból a félelemből adódott ez a minta, hogy dolgoztak, abbahagyták, majd újra dolgoztak és újra abbahagyták, hogy vajon mit tesz velük az ellenség. A fenyegetések, a királyi rendeletek, amelyek megtiltották nekik a munkát, valamint kis létszámuk együttléve arra készítették őket, hogy abbahagyják a munkát.

- 1) Mit tett Hageus próféta, hogy motiválja az embereket, aminek hatására végül eredményesen együtt tudtak dolgozni a templom újjáépítésén?

- 2) Milyen hatása van annak, amikor újra meg újra lejátsszuk a fejünkben, hogy mi történhet egy adott helyzetben? Ez csak ront a dolgon, ugye? Agyonaggódjuk magunkat, mire a képzeletünkben olyan szörnyű irányt vesz a történet, hogy félelmünk és elképzeléseink teljesen lehetetlenné teszik a hittel való előrehaladást. Az akadályokat már az életünkben is nagyobbak látjuk, és elfelejtjük, hogy Isten megígérte: harcolni fog értünk. Hogyan lehetünk inkább olyanok, mint Nehémiás, ápolva magunkban az erős hitet, hogy Isten valóban velünk lesz?
- 3) Milyen vezetői képességeket tanulhatunk Nehémiástól, miközben bátorítjuk a körülöttünk élőket?
- 4) Milyen tényezők ijesztettek már meg bennünket, akadályozva az Úr munkájának végzésében?
- 5) Hogyan bátoríthatjuk azokat, akiket már szinte eltemetett az élet sok nehézsége, nem mernek nekimenni az akadályoknak, mert félnek, nem igazán tudnak bízni abban, hogy az Úr harcolni fog értük?

„13 EGYHÁZBAN KERESTEM AZ IGAZSÁGOT”

Mary John Ijaa (42) - Dél-Szudán

Mary John Ijaa nem gondolta, hogy ennyire nehéz megtalálni az igaz egyházat.

Gyerekkorában járt a Dél-Szudánban működő egyik nagy keresztény felekezet templomába, de nem volt boldog. Nem látott sem egységet, sem szeretetet. 16 éves korában átment egy másik gyülekezetbe. 2 év után onnan is távozott, mert taszította, hogy az emberek harcolnak egymással a vezető pozíciókért. A következő gyülekezet missziós lelkületűnek tűnt, de amikor kaptak egy egész hajórakomány ruhát, kirobbant a viszály, hogy hogyan osszák szét a ruhákat, nadrágokat, pólókat. Mary gyorsan kifordult az ajtón.

A negyedik gyülekezetben éppen söprögetett az udvaron, amikor hirtelen éles fájdalmat érzett a lábában. A boszorkánydoktorhoz sietett, aki szerint megátkozta valaki a közösségből. Mary oda sem ment vissza többé. Három évig tartott, mire felgyógyult. Aztán következett az ötödik, hatodik, hetedik, majd nyolcadik gyülekezet. Mindeközben született egy kislánya. A gyermekágy idején történt, hogy vizet ivott egy pohárból, mire éles fájdalom hasított a torkába, aztán dagadni kezdett. A sámán szerint valaki meg akarta ölni, ezért valamit a poharába csempészett. Újabb egy évnyi ágyhoz kötöttség következett. Amikor végre felépült és járni tudott, újabb gyülekezetekben kereste a szeretetet és egységet. Közben még kétszer betegedett le, és a sámánok mind a kétszer valamiféle átokra fogták a rosszulleteket. Mary már a 13. gyülekezetnél tartott. Ezúttal imádkozott is. Aztán kórházba került. Ott az orvos megdicsérte, mondván, hogy az ima a lehető legjobb megoldás, hiszen így a leghatalmasabb Orvoshoz fordul. Adott neki egy injekciót, mire a dagadás megszűnt.

Miután a 13. gyülekezetből is távozott, eszébe jutott a Hetednap Adventista Egyház. Emlékezett, hogy az adventisták arcán sokszor látott szeretetet. Mary 2017 áprilisában keresztelkedett meg Jubában, később pedig a férje és az idősebb fia is követte őt.

„Most szabad vagyok és boldog - mondja Mary. - Már egyáltalán nem aggódom, hogy valaki megmérgezz, hiszen Jézus mindenféle átoknál erősebb. Megtaláltam az örömet, az igazságot és a valódi egységet Isten gyermekei között.”

A törvény szellemével ellentétben

A tanulmány rövid áttekintése

ALAPIGE: Nehémiás 5:11, 15-16

IGESZAKASZ: Nehémiás 5

Nehémiás 5. fejezete beszámol arról, hogyan kezeli Nehémiás a visszatért foglyok közötti igazságtalanságokat. Építették Jeruzsálem falait, egyesítették erőiket, hogy ellenállhassanak a támadásnak, de a saját soraik közt sem volt minden rendben. Az éhínség miatt egyes családok nem tudták fizetni a perzsa adókat és élelmük sem volt.

Így a zsidók elzalogosították otthonukat, földjeiket és szőlőiket. Ám ez sem oldotta meg anyagi gondjaikat, így más módot kellett kigondolniuk arra, hogyan fizessék az adókat és biztosítsák a napi betevőt. Mivel az adósrabszolgaság gyakran előfordult abban az időben, a szokást követve az izraeliták is eladták gyermekeiket vagy saját magukat rokonaiknak, hogy kilábaljanak az adósságból. Amikor Nehémiás rájött, hogy az izraeliták saját hozzátartozóikat „veszik meg”, a haragja fellobbant. Bár ezt a szokást engedélyezték a törvények, Nehémiás mégis felszólalt ellene, jogtalanságnak tartotta. Feltette a kérdést: Vajon igazságos-e, hogy az emberek, akik elnyerték szabadságukat és hazatértek Izraelbe, újból szolgáskorba jussanak, ráadásul a saját testvéreik uralma alá kerülve? Végül meggyőzte a vezetőket arról, hogy viselkedésük etikátlan. Elérte, hogy visszaadjanak mindent, amit elvettek a szegényektől. Nehémiás példa arra, hogy ki kell állnunk amellett, ami igaz és jogos, még ha hatalommal bíró emberek követik is el a jogtalanságot. Nehémiást nem állította meg semmilyen pozíció vagy presztízs, felemelte a szavát a rossz ellen.

Kommentár

Nehémiás 5. fejezetének felépítése

Nehémiás 5. fejezetének világos tematikus felépítése van:

- 1) Az emberek gondoljai, panaszai és Nehémiás bátor, perdöntő cselekedetei (Neh 5:1-13)
 - a) Az embereknek oka van a bánatra, a kétségbeesésre (Neh 5:1-5)
 - b) Nehémiás haragja és feddése (Neh 5:6-7a)
 - c) Nehémiás gyűlést hív össze, megfeddi a vezetőket (Neh 5:7b-8a).
 - d) A vezetők hallgatnak (Neh 5:8b)
 - e) Nehémiás inti a vezetőket, hogy járjanak Isten félelmében, adják vissza az embereknek, ami az ő tulajdonuk, továbbá térítsék meg a kárukat (Neh 5:9-11)
 - f) A vezetők pozitív válasza (Neh 5:12a)
 - g) A vezetők esküje, Nehémiás jelképes tette, valamint az emberek hálás dicsőítése az Úr iránt (Neh 5:12b-13)
- 2) Nehémiás 12 évnyi szorgalmas és önzetlen szolgálata (Neh 5:14-16)
- 3) Nehémiás naponkénti bőkezű gondoskodása házanépéről és a látogatókról (Neh 5:17-18)
- 4) Nehémiás imája a kegyelemért (Neh 5:19)

Nehémiás kezeli az elnyomást és a jogtalanságokat

Miközben szorgalmasan dolgoztak az Urért, a nép komolyan neheztelt a vezetőkre. A szegényeket ugyanis elnyomták, éhség sújtotta őket, gyermekeik rabszolgasorba kerültek, földjeiket, szőlőiket elvették.

Amikor Nehémiás megtudta, hogy mi folyik a zsidók között, nagy haragra gerjedt. Az itt használt *kharah* szó azt jelenti, hogy dühösnek lenni, égni a dühtől. Ez a szó sok helyen előfordul a Bibliában. Például megemlíthetjük Kain haragját, amikor rájött, hogy Isten nem fogadta el az áldozatát vagy Mózesét, amikor meglátta, hogy az emberek táncolnak az aranyborjú körül és imádják azt (2Móz 32:19, 22). A *kharah* szó Isten haragját is jelöli a Bibliában, ami Izrael népének gonosz cselekedetei miatt lángolt fel (2Móz 4:14; 32:10-11; 4Móz 11:1, 10, 33).

A „haragra gerjedt” kifejezés szerepe jelentős a következő szakaszokban is. 1Móz 34:7 versében találjuk például, hogy Dinát megerőszakolta Sikiem, a bátyjai (Jákób fiai) pedig feldühödtek és bosszút álltak a sémi-

tákon, mégpedig úgy, hogy megölték az összes férfit a városban. 2Sám 13:21 versében Dávid király gerjedt haragra, amikor megtudta, hogy fia, Amnon megerőszakolta saját testvérét, Támárt (bár a király nem tett semmit a haragtól fűtve, nem torolta meg a bűnt.) A kifejezés harmadik alkalommal Neh 4:7 versében kerül elő, amikor a zsidók újjáépítik a falakat. Az ellenség feldühödik, látva, hogy az újjáépítés komolyan fenyegeti a terület feletti befolyásukat. A szakaszok közül kettő súlyos bűnre, nemi erőszakra vonatkozik, ami jelzi, hogy Nehémiás könyvében is mennyire súlyos a jogtalanságoknak ez a története. Nehémiást éppen annyira felbőszítették a hallottak, mint azokat, akik meghallották, hogy a hűgukat vagy a lányukat erőszak érte. Nehémiás egy szinten kezelte a jogtalanságokat és az etikátlan viselkedést. Az elnyomást is ennek fényben látta. Kijózanító és meggyőző, hogy az elnyomás ilyen nagy haragot váltott ki Nehémiásból. Olyan haragot váltott ki belőle a zsidók elnyomása, mintha a saját családjának tagjai közül ért volna valakit sérelem.

Ahelyett, hogy dühből reagált volna, Nehémiás komolyan megfontolta a helyzetet. Az itt használt kifejezések a *malakh* és a *levav*. A *malakh* jelentése kettős: 1) „királyként uralkodni”, „királyá tétetni” és 2) „valamit átgondol” vagy „alaposan megfontol magában”. „*Levav*” azt jelenti, hogy „a szív”. E kifejezés szó szerinti jelentése: „a szívemben”. Ha tehát ezt összerakjuk, az igevers szerint Nehémiás alaposan megfontolta a dolgot. A héber gondolkodásban a szív és az elme rokon értelmű szavak, Nehémiás tehát azon gondolkodott és alaposan megfontolta, mit tegyen a zsidók közötti elnyomás és igazságtalanság ellen. Egy másik fontos tanulság, amit Nehémiástól tanulhatunk ebben a történetben, hogy nem szabad nyers dühvel reagálni az igazságtalanságra. Inkább időt kell szánnunk annak megfontolására, hogy mi lenne a legjobb cselekvési terv.

Jó és fontos is, hogy erős ellenérzésekkel viseltessünk az igazságtalansággal szemben, ez azonban nem jogosít fel a dühös reakcióra. Például Kain haragja helytelen volt testvére, Ábel ellen. A gonoszsággal szembeni közöny az egyik legszörnyűbb bűn. Amikor az emberek látják a jogtalanságot és elfordítják a fejüket, mintha az nem az ő problémájuk lenne, azt bizonyítják, hogy érzelmileg hidegek és már elvesztették a bűnnel szembeni érzékenységüket. Veszélyes állapot az érzelmi

fagyottság, ha nem reagálunk az igazságtalanságra. Istenünk az igazság Istene, Ő mindig az elnyomottak oldalán áll. A próféták gyakran megfeddték Isten népét, ha nem parancsoltak megálljt az igazságtalanságnak, a visszaéléseknek. A próféták arra tanították a népet, hogy bánjanak jól a szegényekkel, segítsék őket, legyenek irgalmasok az özvegyekkel, az árvákkal és az idegenekkel (pl. lásd 5Móz 10:18; 14:29; 24:19; 27:19; Zak 7:10).

Nehémiás megfedtte a zsidó előkelőket és előljárókat, akik hallgattak, nem reagáltak. Ekkor egy nagygyűlést hívott össze, hogy minden vezetőt szembesítsen elnyomó viselkedésének súlyos következményeivel, azzal, hogy milyen sok emberre hatott ez hátrányosan. Nagy tömeg jelent meg, ami megfélemlíthette a vezetőket, valószínű, hogy ezért engedhettek Nehémiás követeléseinek. Nehémiás az Isten előtti felelősségükre apelált. *„Hát nem akartok istenfélő életet élni, hogy ne gyalázhassanak bennünket a pogány népek, a mi ellenségeink”* (Neh 5:9, RÚF)? Nehémiás többször is használta az „istenfélő” szót a könyvében (Neh 5:9, 15; 7:2).

Az istenfélelem kifejezés emlékeztette a zsidókat arra, hogy vágyjanak Istennel járni, akaratának tiszteletben tartásával hozzák meg döntéseiket és érte éljenek. Azért tértek vissza a zsidók Jeruzsálembe, hogy Isten felelős népeként éljenek ott. Tudatában voltak annak, hogy elődeik elhagyták Istent, és ekkor vissza akartak térni hozzá. Nehémiás feddésére elnémultak, mert rádöbbentek, hogy nem feddhetetlenek, visszaestek azokba a szokásokba, amelyeket a múltban tanultak, illetve vettek át a körülöttük élő nemzetektől. Nem világíthatnak a környező népek között, ha ugyanúgy cselekszenek (még ha kisebb mértékben is), mint elődeik, saját előnyeikért elnyomják a kiszolgáltatottabbakat.

Nehémiás nem a kölcsönadás ellen szólalt fel, hiszen ő maga is adott kölcsön gabonát és pénzt. A kamatok felszámítása ellen emelte fel a szavát. Követelte, hogy az előljárók adják vissza az ingó- és ingatlanvagyonot, amit elkoboztak, térítsék vissza az adósoknak a kamatot, amit felszámoltak nekik.

Különös módon a vezetők ezt jól fogadták és megígérték, hogy mindent visszaadnak. Ekkor a papokat felszólították, hogy eskessék meg a vezetőket (Neh 5:12-13). *„A nép pedig eszerint járt el”* (Neh 5:13, RÚF). A szó-

veg arra utal, hogy az eskü után az egész nép – az előljárók, a tisztviselők és a lakosság – együtt dolgoztak, új üzleti módszereket alakítottak ki, figyelembe véve mindenkinek a jogait.

Nehémiás mintát ad a gondoskodásra

Ez a rész azzal ér véget, hogy a király kinevezi Nehémiást Júda helytartójává. Bár helytartóként minden joga meglett volna arra, hogy adót szedjen az általa kormányzott néptől, ám ő lelkiismeretéhez híven nem rakott több terhet a már eleve leterhelt lakosságra, akiknek adót kellett fizetniük a perzsáknak. Ehelyett Nehémiás a saját pénzét (a perzsáktól kapott bért) is arra használta, hogy gondoskodjon házanépéről és mindazokról, akiknek szükségük volt élelemre. Bőkezűen adott másoknak is a magáéból. Nem azért dolgozott, hogy meggazdagodjon, hanem mert szolgálni akart. Nehémiás Mk 10:43-44 elve szerint élt: *„aki nagyvá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok, és aki közöttetek első akar lenni, az legyen mindenki rabszolgája”* (RÚF). Az igazságért élt, az alázatos szolgálatért emelt szót.

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

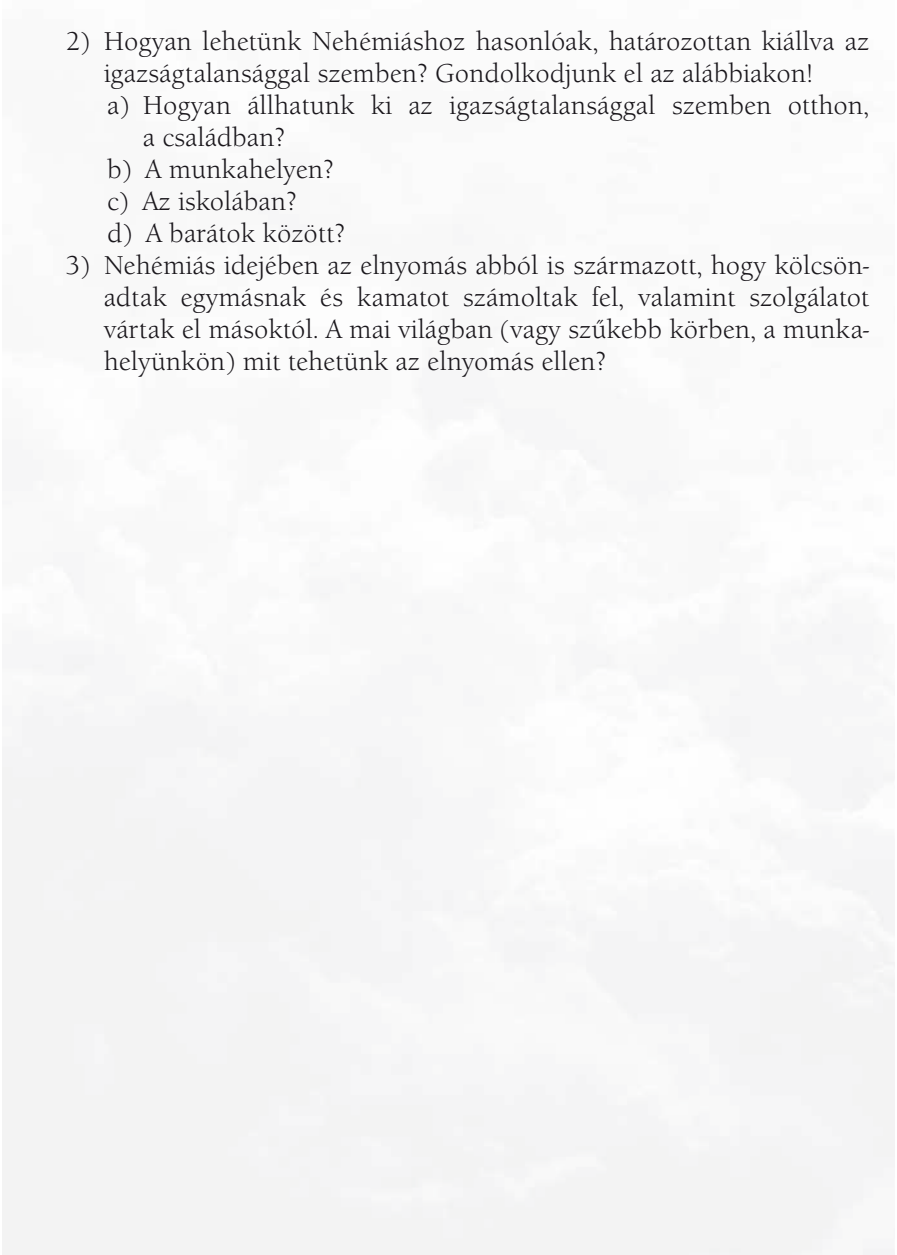
Használjuk fel az alábbi kérdést gondolatébresztőnek a heti tanulmány megbeszélése előtt!

Mi volt a legnehezebb dolog, amit meg kellett tenned a családotról vagy a szereteteidről való gondoskodás érdekében? Mondd el a csoportban!

A tanító mondja el egy személyes történetét! Ezzel másokat is bátorít. A kölcsönös tapasztalattmegosztás közelebb hozza az osztály tagjait egymáshoz. Ahogy Nehémiás gondoskodott a népéről, ugyanúgy mi is segíthetünk hittestvéreinknek saját élettörténeteink elmondásával. Mindnyájan átélünk nehéz időszakokat, és bátorítólag hat, ha másoktól is halljuk, mi mindent tapasztaltak, hogyan kezeltek bizonyos helyzeteket Jézus követőiként.

Tegyük fel az alábbi kérdéseket a tanulmány végén, hogy részletesebben kibonthassuk a témát, és a gyakorlati részt is megbeszélhessük!

- 1) Tartsunk ötletbörzét az osztályban arról, hogy mit lehet tenni a környezetben élő szegények, a társadalom peremére szorultak vagy a szenvedők megsegítéséért! Milyen tervet készíthet a csoport azért, hogy valakinek az életébe pozitív változást hozzon?

-
-
- 2) Hogyan lehetünk Nehémiáshoz hasonlóak, határozottan kiállva az igazságtalansággal szemben? Gondolkodjunk el az alábbiakon!
 - a) Hogyan állhatunk ki az igazságtalansággal szemben otthon, a családban?
 - b) A munkahelyen?
 - c) Az iskolában?
 - d) A barátok között?
 - 3) Nehémiás idejében az elnyomás abból is származott, hogy kölcsönadtak egymásnak és kamatot számoltak fel, valamint szolgálatot vártak el másoktól. A mai világban (vagy szűkebb körben, a munkahelyünkön) mit tehetünk az elnyomás ellen?

A KEMÉNY KATONA ÁLMA

Daniel Deng Machiek (39) - Dél-Szudán

Daniel Deng Machiek, a magas, keménykötésű katona nem akart harcolni. A kelet-afrikai régióban véres polgárháború dúlt, és Daniel nem akarta megölni honfitársait. 2013 decemberében három napig böjtölt és imádkozott békességért. A harmadik nap éjszakáján volt egy álma. Három ragyogó angyal jelent meg Yirol, a szülővárosa fölött, ami nyolcórányi buszutatásra volt Dél-Szudán fővárosától, Jubától. „Kelj fel és énekelj velünk!” - mondta neki az egyik angyal. Majd kivezették őt a városon kívüli tóhoz, ahol megkeresztelték. Fehér ruhába öltöztették, kezébe Bibliát adtak, majd elküldték egy közeli gyülekezetbe. Azután eltűntek. A gyülekezetben holtak heverték a padlón. Csak egy kétéves kisfiú élt még, vele imádkozott együtt. Ima közben feltámadtak a halottak. Daniel ekkor ébredt fel. Az elkövetkező három évben az álom értelmén törte a fejét. 2017-ben találkozott egy keresztény lelkésszel, aki megkeresztelte őt és a feleségét. Amikor Daniel feljött a vízből, elkezdett zokogni. A lelkész azt mondta neki, hogy ez a Szentlélek munkája. Daniel két napig egyfolytában sírt. Ideges volt, hiszen Dél-Szudánban a férfiak nem sírnak, a kemény katonák végképp nem. Akkor meglátogatta az unokaöccse, Abraham. Nem tudta elrejtetni előle a könnyeit, elmondta neki, hogy azóta sír, mióta megkeresztelkedett. „Bátyám, miért keresztelkedtél meg ott? - kérdezte tőle Abraham. - Nem az az igaz egyház!” Majd fogta a Bibliát és bemutatta neki a szombatról szóló igazságot. Daniel meggyőződött arról, hogy a Hetednap Adventista Egyházban kellene Istent imádnia. Három hónappal később megkeresztelkedtek a jubai adventista gyülekezetben. Ezúttal azonban egy könnyet sem ejtett, amikor feljött a vízből. „Beteljesült az álmom!” - kiáltotta a testvéreknek, és elmondta az álmát. Önfeladt örömét látva az egyik bátyja és annak felesége is megkeresztelkedett, és már az édesanyja is készül erre a lépésre. „Boldog vagyok, nincs több sírás! A keresztiségem óta felhőtlen örömet érzek!” - mondja Daniel.

Isten Igéjének olvasása

A tanulmány rövid áttekintése

ALAPIGE: Nehémiás 8:8; Józsué 1:8; János 5:39-40

IGESZAKASZ: Nehémiás 8

A tanulmány arra összpontosít, milyen fontos időt tölteni Isten Igéjének tanulmányozásával. Izrael vezetőinek és az egész népnek az Isten és az Ige iránti nagy szeretete mutatkozott meg abban, hogy órákon át hallgatták a Szentírás felolvasását. Az ebben a fejezetben említett események az év 7. hónapjában (tishri) történtek, ami jelentős a három ünnep miatt, amelyeket a hónap első, tizedik és tizenötödik napján tartottak (a kürtzengés napja, az engesztelés napja és a sátoros ünnep). Ezsdrás és Nehémiás az első napon összehívták az előljárókat, a közembereket családostól együtt, majd a lévíták elkezdték felolvasni és magyarázni Isten Igéjét. A jelenlévők órákig hallgatták őseik történeteit, Isten hatalmának, jelenlétének, hűségének beszámolóit. A lévíták felolvasása és magyarázata (fordítása) mélyen megérintette az embereket. A Mózes könyveiből hallott történetek meggyőzték őket saját bűnösségükről, Isten szentségéről, ezért sírva fakadtak. Nehémiás és a lévíták bátorították a népet, hogy ne sírjanak, ne bánkódjanak, hanem örüljenek az Úrban, hiszen nagy az Ő szeretete irántuk. Mózes öt könyvének további történeteiből megtudták, hogy a hónap 15. napján kell tartani a sátoros ünnepet. Ezért hát újra összegyűltek, hogy megünnepeljék az elfeledett és elhanyagolt ünnepet a hét napos böjttel együtt. Ez alatt az idő alatt a házaik tetején és udvarain, valamint szerte a városban kialakított lomb-sátrakban laktak és Isten Igéjét tanulmányozták. A nyolcadik napon ünnepélyes összejövetelt tartottak, ez volt a hét csúcspontja.

Kommentár

Mivel Nehémiás 8-10. fejezete egy kívülálló, harmadik személy szemzögéből írt, nem pedig egyes szám első személyű beszámoló, mint a könyv többi része, lehetséges, hogy a szerkesztés során a 8-10. fejeze-

teket tették a teológiai középponttá, bemutatva az izraeliták állapotát és Istennek való odaszentelődését. Az itt leírt tevékenységek valószínűleg azután történtek, hogy Nehémiás csoportja megérkezett Jeruzsálembe. Ezsdrás neve megjelenik a 8. fejezetben, Neh 8:9-ben és 12:26-ban említi a beszámoló Nehémiással együtt. Nehémiás 8-10. fejezetének irodalmi egysége azt fejezi ki, hogyan szentelte magát a nép Istennek a Szentírás olvasása, a bűnvallás és a szövetség megújítása által. Ezsdrás újra megjelenik a beszámolóban, az ő szerepe nem a templom építése volt, hanem az, hogy az embereket Isten Igéjének tanulmányozására vezesse. *Nehémiás könyvének* első hat fejezete (ahogy Ezsdrás első hat fejezete is) az építkezésre összpontosít, majd a figyelem Isten népének megerősítésére irányul (Nehémiás 7-13. fejezet; Ezsdrás 7-10. fejezet). Nehémiás 8. fejezete bemutatja, mennyire fontos az Ige olvasásának szerepe abban, hogy őszintén éljünk Isten jelenlétében.

Nehémiás 8. fejezetének szerkezete

- **A.** A törvénykönyvet felolvassák (Neh 8:1-2)
 - **B.** Az emberek pozitívan válaszolnak és imádják az Urat (Neh 8:3-6)
 - **C.** Megértik a felolvasottakat (Neh 8:7-8)
 - **D.** Ez a nap szent: ne gyászoljatok és ne sírjatok! (Neh 8:9)
 - **E.** Az Úr öröme a ti erősségetek (Neh 8:10)
 - **D'** Ez a nap szent: ne bánkódjatok! (Neh 8:11-12)
 - **C'** Megtalálják az olvasmányban, hogy lombsátrakban kell lakniuk (Neh 8:13-15)
- **B'** Az emberek sátrakat készítenek (Neh 8:16-17)
- **A'** A törvénykönyvet olvassák (Neh 8:18)

Isten Igéjének olvasása

Az Isten Igéjének olvasása fontos téma Nehémiás 8-ban. Nagyszerű, hogy az emberek óráig hallgatták a felolvasást „*kora reggeltől egészen délig*” (Neh 8:3), körülbelül 5-7 órán keresztül, ez mindenképpen azt jelzi, hogy nyitottak voltak Isten Igéjének hallására. Ekkor azonban nemcsak hallgatták a felolvasást, hanem meg is értették. Ez a fejezet legfontosabb témája. A megérteni (*bin*) szó hatszor ismétlődik a fejezetben (Neh 8:2-3, 7-9, 12). Érdekes, hogy milyen gyakran fordul elő itt ez a szó és ez a téma. A szerző tudatosan ismétli a megértés gondolatát, hogy felhívja rá a figyelmet. A *bin* mellett a *sakhal* szó is előfordul kétszer, ami azt jelenti: „megért valamit”, „bölc és megfontolt”, „értelem-

mel, bölcsességgel, belátással rendelkezik” (Neh 8:8, 13). Már az elején kijelenti az író, hogy azok gyűltek össze, „*akik meg tudták érteni a hallottakat*” (Neh 8:2, ÚRK). Érti ezen nyilván a felnőtteket és azokat a gyerekeket, akik már elég idősök voltak ahhoz, hogy megértsék a Szentírás szavait. Ebben a sorsdöntő időben nem engedhették, hogy a hallottak az egyik fülükön be, a másikon pedig kimenjenek. Ellenkezőleg! Értelmet és célt kellett találniuk benne az életükre nézve, bölcsébbé kellett válniuk általa, változniuk kellett a hatására. Az ismeretek szerzésének nem az a lényege, hogy csodálatos elképzeléseket és információkat tároljunk az agyunkban, hanem hogy az egész lényünkre hasson.

Az emberek válasza

Lenyűgöző, hogy mennyire hatott az összegyűltekre Isten Szavának olvasása, mert az emberek sírtak. Amit hallottak a Törvényből, az alakítani kezdte az Istenről alkotott képüket, ezért változtattak azon, ahogyan önmagukat és a világot látták. Isten Igéjének hallása segít az Úr szemszögéből figyelni a dolgokat, felismerni saját bűnösségünket. A mai emberek az Ószövetséget olvasva tévesen ugyan, de azt gondolják, hogy az ókori Izraelben élők nem voltak képesek meglátni a szerető Istent. Azonban ez a nehémiási szakasz mutatja, hogy ennek éppen az ellenkezője igaz. Órákat töltöttek Isten Igéje mellett, hallgatták a kegyelméről és a hatalmas tetteiről szóló történeteket, és ez nem távolította el őket Istentől, sokkal inkább meggyőzte őket szeretetéről és kegyelmes cselekedeteiről. Ráébredtek, hogy hűtlenné lettek, miközben Isten hűséges maradt. A Szentírás szépsége és ereje abban rejlik, hogy Isten kérlel és könyörög: forduljunk oda hozzá, ezért bemutatja, hogy kicsoda Ő - mindenható Isten, aki szeret bennünket, a lehető legtöbbet megteszi megmentésünkért és helyreállításunkért. Az Isten Igéje mellett töltött idő személyes és közösségi ébredéshez vezet. „*Mert Isten beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű kardnál, és elhat a szívnek és léleknek, az ízületeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait. És nincs olyan teremtmény, amely rejtve volna előtte, sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szeme előtt, akinek számot kell adnunk*” (Zsid 4:12-13, ÚRK).

A hangos felolvasás hatására az Ige átjárta az emberek szívét és elméjét. Mély megindultsággal válaszoltak. Szomorúság töltötte be őket, amint meglátták bűnös állapotukat, de végül örömmel konstatálták Isten szeretetét.

A fejezet másik fontos témája a vezetők/elöljárók szerepe a megújulásban. A változás a vezetőkkel kezdődött, akik összehívták a gyűlést, az Igéből hallott utasításra válaszként. Valószínűleg Ezsdrástól és Nehémiástól tanultak Istenről, jó benyomást tett rájuk a két vezető rendíthetetlen szeretete és odaszentelt élete. A vezetőség megragadta a lehetőséget és kihasználta az alkalmat. Követték Isten utasításait, majd megszervezték, hogy a felolvasás által elérjék az embereket. Nem hagyták a dolgokat a véletlenre, hanem megtervezték, kik legyenek a felolvasók, az Ige magyarázói és fordítói, hogy az emberek a lehető legjobban megértsék a felolvasottakat. Az elöljárók vágytak tanulni Ezsdrástól, ez is azt mutatja, hogy tanítható lelkületük volt, nyitott hozzáállással. Milyen tragédia, amikor az emberek azt gondolják, hogy már mindent tudnak, nincs szükségük arra, hogy bárkitől is tanuljanak! Sajnos ez a magatartás azt is kizárja, hogy az illető a Szentlélektől tanulhasson. A másoktól – legfőképpen pedig az Istentől – való tanulás iránti nyitottság az előfeltétele annak, hogy változásokat hozzunk létre a világban Isten országáért.

Az Úr öröme

A fejezet fentebb vázolt, kiasztikus szerkezetének csúcspontja, illetve középpontja Neh 8:10, ami újra kiemeli, hogy „*ez a mi URunk szent napja*”, majd felszólítja a jelenlévőket, hogy „*ne bánkódjatok*”. Miért? „*...mert az ÚR öröme a ti erősségetek [ma'oz]*”. Háromszor szólították fel a népet, hogy ne legyenek szomorúak, ne bánkódjanak, inkább örüljenek. A *maoz* azt jelenti: „menedék”, „erősség”, „erőd”. Védelemnek is fordítják a Szentírásban, de leginkább a menedék, erősség, erőd jelentés szerepel. A zsoltáros azt írja Istenről, hogy *Ő maoz*, a menedékünk és erősségünk (Zsolt 31:4; 37:39; 43:2; 52:9). Az öröm (*khedwah*) szó csak kétszer jelenik meg a Bibliában. A másik hely 1Krón 16:27, Dávid énekében van, amikor a zsoltáros dicsóíti Istent a szövetség ládájának templomba helyezése alkalmával: „*Dicsőség és tisztesség jár öelötte, erő és vigasság van lakóhelyén*” (ÚRK).

A kürtzengés ünnepe a sófár (kosszarv) megfújásával kezdődött, ez jelezte az engesztelés napjára való felkészülés kezdetét. Az önvizsgálat és a bűnbánat tíznapos időszaka volt ez.

Ezsdrás és a lévíták mégis arra szólították a népet, hogy hagyjanak fel a bánkódással és a sírással, mert ez a nap szent. Ezsdrás kijelentette,

hogy az Úrtól való öröm az erősségük, várak és menedékük. Ha szilárd alapon akarnak állni, erősen, akkor az Úrtól való örömről van szükségük. Figyeljük meg azt is, hogy a szentség és az öröm együtt jár, kéz a kézben! Az öröm abból a felismerésből fakad, hogy az ember bocsánatot nyert Istentől. Ez kifejeződik abban, hogy együtt esznek-isznak a családjukkal, élvezik az ételek ízét és a közösséget egymással. Meg kellett osztaniuk az ételüket azokkal, akik nem tudtak készülni az ünnepre. Az engesztelés napját megelőző tíz napban volt idő az önvizsgálatra. Ezsdrás azonban meg akarta értetni az emberekkel, hogy nem csak bűnbánatra van szükségük. Ugyanolyan fontos az is, hogy örüljenek annak, amit Isten tett üdvösségük érdekében. Nem volt szabad elfelejteniük az üdvösség ígértét. Ellenkezőleg! Kérte, hogy örüljenek ennek.

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

Ezsdrás azt tanította a népnek, hogy a mindennapi élethez szükséges erő abból ered, ha örülünk az Úrban. Ez az állítás szinte túl egyszerűnek tűnik. Hogyan lehetne igaz az, hogy napi problémáinkra a legfontosabb megoldás az Úrban való öröm?

Amikor az Úrban való örömről összpontosítunk, annak ellenére, ami az életünkben történik, akkor kifejezzük a hitünket, hogy Ő elég hatalmas a gondjaink kezelésére. Ez a bizalom felemel és bátorságot ad, hogy szembenézzünk az adott nap kihívásaival. Megakadályozza, hogy búsan járjunk fel-alá és sajnáljuk magunkat a körülményeink miatt. Segít arra figyelni, hogy mire képes Isten és mit tett értünk a kereszten.

- 1) Gondoljunk nehéz körülmények között élő bibliai szereplőkre, akik mégis észrevették, hogy Isten a tenyerén hordozza őket a bajok közepette! Mit tanulhatunk a példájukból?
- 2) Mennyire fontos a hozzáállásunk? Victor E. Frankl, holokauszt-túlélő, osztrák pszichológus ezt írta: „Mindent el lehet venni az embertől, de egy dolgot soha: az emberi szabadságjogok közül az utolsót, mégpedig azt, hogy eldöntheti, milyen hozzáállást választ adott körülmények között, hogy megválassza a saját útját” (*Man's Search for Meaning: An Introduction to 13 Logotherapy*. New York, 1963, Washington Square Press, 104. o.). Egyetértünk ezzel a kijelentéssel vagy nem? Beszéljük meg! Miért olyan döntő jelentőségű a hozzáállás az életünkben?

PRÉDIKÁTOR A BUSZON

Samuel Ndagijimana (59) - Ruanda

Az emberek általában olvasnak vagy játszanak a telefonjukon, miközben a buszon utaznak. Samuel Ndagijimana prédikál. Miközben munkába megy reggelente Ruanda fővárosába, Kigaliba, Jézusról beszél, a közeli visszajöveteléről. Nem tudta, van-e egyáltalán valami foganatja a szavainak - egészen addig a napig, amikor...

Samuel épp egy zebrán ment át Kigaliban, amikor megszólította egy asszony. „Lelkész úr, megállna egy percre?” - kérdezte tőle. Samuel ugyan nem volt lelkész, de megszokta már, hogy így szólítják az emberek. Kérdően nézett az asszonyra.

„Maga nagyon jó munkát végez, és talán nem tudja, de egyik reggel éppen arról beszélt a buszon, ami engem aggasztott. Arra bátorított mindenkit, hogy Istent tegyük az első helyre a munkahelyen, a terveinkben, a beszédünkben, a tetteinkben. Amikor tehát beértem a munkahelyemre, letérdeltem és Isten elé vittem azt a nehéz helyzetet, amiben voltam. Amikor felálltam, már tudtam, mit fogok mondani a főnökömnek. Pár óra múlva, amikor megállt a főnök az asztalomnál, megkérdezte, hogy mikor mehetünk. Bátran mondtam neki, hogy nem vétkezhetek - első-sorban azért, mert férjnél vagyok, másodsor azért, mert keresztény vagyok, harmadszor pedig vezető a gyülekezetemben, tehát sem a férjem, sem a Megváltóm, sem a testvéreim ellen nem követhetek el ekkora bűnt. A főnököm iszonyú haragra gerjedt. Azt mondta, hogy ezért ki fog rúgatni. Vártam a felmondó levelet másnap és harmadnap is, de nem érkezett meg, viszont este a híradóban is bemondták, hogy a főnökömet elbocsátották a cégtől. Dicsőítettem Istent a jóságáért. Valóban megóvja azokat, akik Őt teszik első helyre az életükben” - így tett bizonyosságot egy asszony Samuelnek a nyílt utcán.

Samuel továbbra is lelkesen prédikál a buszon, néha még az utcán is, de elsősorban arra törekszik, hogy szavak nélkül tegyen bizonyosságot - a megjelenésével és a tetteivel mutassa be Krisztust az embereknek.

Megbocsátó Istenünk

A tanulmány rövid áttekintése

ALAPIGE: Nehémiás 9:17

IGESZAKASZ: Nehémiás 9

Nehémiás 9. fejezete feljegyzi Izrael népének bűnbánati imáját. A hetedik hónap 24. napján az izraeliták újra összegyűltek bűnbánatra, imádságra és böjtre.

Ezúttal is a törvény könyvéből való felolvasással kezdték a napot. Az Isten Szavával töltött idő meggyőző: az emberek közösen fordultak Istenhez bűnbánatért. Nemcsak megtértek saját, akkori bűneikből, hanem a nemzet bűneit is megvallották, mindazt, amit történelmük során elődeik elkövettek.

Felidéztek, mi mindent tett a nép Ábrahám kora óta, amikor elbuktak Isten követésének útján. A mintáról elmondható, hogy bukdácsolnak a hit útján, sőt, el is hagyták Istent. Ő mégis újra meg újra melléjük állt, megmentette őket. Lenyűgöző, hogy a Tóra olvasása során milyen precízen rakták össze az emberi kudarcok és Isten győzelmének történetét. Az ima Isten dicsőítésével kezdődik és azzal is zárul, közben pedig ismét kérték az Urat, hogy lépjen közbe érdekükben.

Az Ige emlékeztette a népet arra, hogy amilyen hűséges volt Isten hozzájuk a múltban, ugyanúgy gondot fog viselni róluk ezután is. Isten látta és nem hagyta el őket a hazájukban, a templom, a falak és a város építése közben tapasztalt nehézségek ellenére sem. Végül elkötelezték magukat, megkötötték a szövetséget az Úrral.

Kommentár

Nehémiás 9. fejezetének szerkezete

- 1) A népnek felolvasnak a törvény könyvéből (Neh 9:1-3)
- 2) Bűnbánati ima (Neh 9:4-38)
 - a) Isten dicsőítése (Neh 9:4-8)

- b) Isten hűséges Izraelhez a nép hűtlensége ellenére is, úgy Egyiptomban, mint később a pusztában (Neh 9:9-22)
- c) Isten jósága változatlan Izrael kánaáni hűtlensége idején is (Neh 9:23-31)
- d) Isten dicsőítése és könyörgés (Neh 9:32-38)

Felolvasás a törvény könyvéből

Az alkalmat alaposan megszervezték: a lévíták olvastak fel a Szentírásból a nap negyed részében, az azt követő néhány órában pedig az emberek megvallották bűneiket és tévedéseiket, majd dicsőítették Istent. Képzeljük el, milyen hatalmas tapasztalat lehetett, amikor órákon át olvasták a Bibliát, majd további néhány órát azzal töltöttek, hogy megvallották bűneiket és dicsőítették Istent! Szinte elképzelhetetlennek tűnik ez ekkora közösségben. Az ilyen áhitathoz hihetetlen összpontosítás és Isten utáni csillapíthatatlan vágy kell.

Meglehet, az indította a népet Isten kitartó keresésére, hogy látni akarták, miként cselekszik az érdekükben. Aggódtak. Idegességüket mutatta az imában elmondott kérdés: *„ne kicsinyeld le mindazt a nyomorúságot, amely utolért minket”* (Neh 9:32, ÚRK). Más szóval, az emberek azért könyörögtek, hogy Isten ne nézze tétlenül mindazt, ami történik velük: hogy a szomszéd nemzetek ellenségesek velük a saját földjükön, üldözést kell elszenvedniük, miközben kemény munkát folytatnak, amikor szeretett városukat akarják újjáépíteni. Kérték Istent, hogy lépjen közbe, cselekedjen, lásson és halljon, válaszoljon nekik. Végül a vezetők kérték az összegyűlteket, hogy álljanak fel. Ekkor sírni kezdtek az Úr előtt, majd elmondták az imát, amit Neh 9:5-38 jegyez fel.

Bűnbánó ima

Azt mutatják a közösségileg elmondott, nyilvános imák és bűnvallások, amelyeket Nehémiás 9. fejezete jegyez fel, hogy a nép mélységeiben értette a bűn természetét, valamint azt is, hogy igencsak hiányos a szeretetük felebarátaik iránt. Az emberek böjtöltek és port hintettek a fejükre, ez volt a külső jele annak, hogy megalázták magukat az Úr előtt. A nemzet múltbeli bűneihez való viszonyulásuk mutatta, hogy a visszatért foglyok felmérték, atyáikhoz hasonlóan ők is könnyen beleeshetnek az engedetlenség és az Istennel szembeni hűtlenség bűnébe. Ezúttal azonban nem akarták folytatni a kört.

Az izraeliták elismerték, hogy népük bűnei miatt jutottak fogságba. Kirekesztették Istent az életükből, gyakorlatilag kijelentették, hogy nem akarnak tudni róla. Mivel Isten tiszteletben tartja az ember döntését, senkire nem kényszeríti rá magát, így hát engedte, hogy népe tapasztalja, mi minden következik abból, ha elfordulnak tőle. Talán *Ezékiel könyvében* található a legszemléletesebb leírás arról, hogy mi történik, ha kizárjuk Istent az életünkből. Ezékiel felvázolja, hogy Isten kivonul Izraelből, miután több figyelmeztetést is küldött a népnek (Ez 5:11; 8:6). Ahol az emberek nem akarják Őt, onnan kivonul. Amint jelenléte elhagyja Jeruzsálemet, beüt a pusztulás (lásd még Mt 23:37-38). Amikor visszavonja védelmét, Sátán megjelenik, aki „*mint ordító oroszlán szer-tejár, keresve, hogy kit nyeljen el*” (1Pt 5:8, ÚRK).

Ekkor Izrael népe visszatekintett mindenre, amit elődeik elkövettek. Elszörnyedtek azon, hogy mennyire nem követték Istent. Egyénileg is felmérték hitéletük hiányosságait.

Ugyanakkor Isten hűségének a következetes megnyilvánulásait is látták. Ami *Ezékiel könyvét* illeti, az a történet sem úgy végződik, hogy Isten kivonul Jeruzsálemből (Ez 43:1-5; 48:35). A babiloni fogságuk alatt is velük volt, sohasem hagyja el népét. Engedte, hogy egy ideig a saját fejük után menjenek, míg felébrednek és visszatérnek az Ő útjára, de sosem hagyta el őket. *Ezékiel könyve* végén megígéri, hogy visszaviszi őket Jeruzsálembe és Ő is velük megy. A visszatért foglyok tapasztalták, hogy valóban visszatért Izrael földjére az Úr és velük lakott.

Neh 9:20 versében az emberek rámutatnak: „jó lelkét” adta nekik Isten, hogy utasítsa (*sakhal*) őket. Ez a szó a 8. fejezetben már előfordult, és azt jelenti, hogy „értelmessé, okossá, bölccsé tenni”. Isten a lehető legjobb ajándékokat adja. A Szentlélekben nemcsak az újszövetségi hívők részesülnek, hanem az ószövetségiak is, így tanította és tette bölccsé őket az Úr. Isten ezt teszi értünk, ha engedjük, hogy tanácsoljon bennünket. Mindent megadott az izraelitáknak, amit akartak, amire szükségük volt (a Szentleket, ételmet, vizet, országot, földet, győzelmet a háborúban, kutakat, szőlőket, olajfaligeteket és gyümölcsfákat). A nép mégsem Istenben lelte gyönyörűségét, hanem a kapott dolgokban. Viszont amikor nehéz idők jöttek és újra Istenhez kiáltottak, megint csak meghallgatta őket. Miért? Nagy kegyelméből.

Az ima úgy kezdődik, hogy az emberek megszólítják Istent: „Te” (Neh 9:5-6), majd úgy végződik, hogy „mi”. Felkiáltottak hozzá kétségbeesésükben, érezve gyengeségüket (Neh 9:37-38). Nem lehet eléggé hangsúlyozni, mekkora ellentét van Isten jósága és hűsége, valamint az ember bűnös volta között. A bűnvallás azonban megváltoztatta a helyzetet. Megnevezték atyáik bűnét és magukra nézve is elismerték, majd kijelentették: „*mi pedig hazugságot cselekedtünk*” (Neh 9:33, ÚRK).

Bár beleszótték az imába a bűnbánatot, mégis leginkább Isten kegyelme hangsúlyos. A kegyelemnek fordított szó a *rakhamim*, ami azt jelenti: „együttérzés”, „irgalom”, „szánakozás”. A *rekhem* szóból származik, ami az anyaméhet jelenti. Ahogy tehát az édesanya táplálja, nevelgeti és szereti a gyermekét, olyannak mutatja be a *rakhamim* szó Isten szeretetét és együttérzését gyermekei iránt. A kegyelem szó hatszor ismétlődik Nehémiás 9-ben (Neh 9:17, 19, 27-28, kétszer pedig a 31. versben). Még a *chesed* szó is szerepel kétszer (Neh 9:17 és 32). Hűséges szeretetnek fordítják, de jóságnak, illetve kegyelemnek is mondható. Isten kegyelmének és szeretetének gondolata az emberek hűtlenségével szemben jelenik meg. Az emberek mindent odaadtak, amijük csak volt, hogy elérjék, amit akartak, Isten mégsem hagyta el őket. Úgy döntöttek, hogy más isteneket szolgálnak, a Mindenható mégsem fordított hátat nekik. Ahogyan Neh 9:17 állítja: „*De te bűnbocsátó Isten vagy, könyörülő és irgalmas, hosszútűrő és nagy kegyelmű, ezért nem hagytad el őket.*” Isten mindig kész megbocsátani és megváltoztatni az életünket.

A léviták imájában ismételt másik kifejezés a következő: „*te meghallgattad őket az égből*” (Neh 9:27-28, ÚRK). Amikor az emberek hozzá kiáltottak, Ő mindig meghallgatta őket. Isten várja, hogy imádkozzunk hozzá, Őt hívjuk, hozzá kiáltsunk. Bármikor tesszük ezt, Ő meghallgat. Nem hagyja figyelmen kívül könnyeinket, kéréseinket. Néha talán úgy tűnhet, hogy hallgat, mert nem kapjuk meg a vágyott válaszokat, de mindig megáll, amikor csak kiáltunk hozzá, éppen úgy, ahogyan megállt a vak Bartimeus mellett is, aki Jézust szólította, mert látni akart (Márk 10. fejezet). Isten leszállt a Sínai-hegyre, hogy beszéljen az emberekkel, bár ők elutasították és inkább egy aranyborjú imádatát választották a Mindenható helyett. Miért jön utánunk Isten ilyen kitartóan? Azért, mert közel akar lenni hozzánk. Az izraeliták számítottak az ígéréteré,

hogy mindig meghallgatja őket. Meghallgatta őseiket is, ezért hitték, hogy rájuk is figyel és válaszol nekik. Így is lett.

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

Az izraeliták rájöttek, hogy tanulhatnak elődeik tapasztalataiból és kudarcaiból, mint ahogyan mi is tanulhatunk az egykori izraelitáktól.

- 1) Az imában felvázoltak közül az izraeliták mely tette kelti fel a figyelmünket, amire napjainkban is ügyelni kell?
- 2) Mit tett Isten a múltban? Írjuk le egy papírra vagy készítsünk egy idővonalat, amelyen bejelöljük csodálatos tetteit! Íme, néhány támpont:
 - a) Vázoljuk fel családtagjaink életét, hitük útját! Rajzoljuk be a hegyeket és völgyeket, írjuk oda a történéseket! Menjünk vissza az időben olyan messzire, amennyire csak tudunk! Jelöljük be azokat az időpontokat, amikor családtagjaink elfogadták Jézust! Mit szűrünk le következtetésként az ábrákból?
 - b) Most tegyük ezt meg a saját életünkre vonatkozóan is!
- 1) Rajzoljuk le a grafikont, majd írjuk be, mikor és hol láttuk világosan Isten vezetését!
- 2) Kirajzolódik valamilyen mintázat? Ha igen, mit látunk meg mindebből?

Bár kudarcaink valóságosak, a reményünk is az, hogy Jézus kegyelmez nekünk és igazságával betakar bennünket. Ahogy az izraelitákat vigasztalta Isten nagy kegyelmének ígérete, ez ugyanúgy nekünk is támaszt ad. Mit teszel le most Isten kezébe, tudva, hogy Ő végtelen kegyelemmel és szeretettel viseltetik irántad?

A NÉPIRTÁS EGYIK TÚLÉLŐJE

Delphine Uwinez (25) - Ruanda

A szüleim meghaltak az 1994-es ruandai mészárlás során. Legkorábbi emlékeim között az szerepel, hogy egy keresztény árvaházban sírok a gyász miatt, az ott dolgozó önkéntesek pedig vigasztalnak, hogy találkozni fogok az anyámmal. Nem így történt, és én egyre szomorúbb lettem. Az árvaházban a kisgyerekek mellé rendelnek úgynevezett pótmamákat. Az én pótananyukám adventista volt, ő vitt el a gyülekezetbe. Szerettem ott lenni. A kormány azonban bezáratta az összes árvaházat, amikor 7 éves voltam, és én egy örökbefogadó családba kerültem. Azt vártam, hogy ott majd szeretettel nevelnek, de nem így történt. Kezdetben kedvesek voltak hozzám, de aztán munkára fogtak: reggelenként nekem kellett takarítanom és vizet hordanom, mielőtt iskolába indultam volna. Így sokszor elkéstem, amiért megbüntettek. A nevelőanyám ezt jól tudta, de nem segített. Később már enni sem nagyon adott és megtiltotta, hogy anyának szólítsam. A lányok, Mutesi azonban szeretett engem. Sírt, amikor látta, hogy igazságtalanul bánnak velem és megosztotta velem az ételét. Mindennek vége lett 13 éves koromban, amikor Mutesi megbukott a vizsgákon, én pedig átmentem. Az anyja egyszerűen kitétt az utcára. Szerencsére más nevelőszülők megkönyörültek rajtam és befogadtak. Amikor felnőttem, egyre reménytelenebbnek láttam a sorsomat. Mindenkit gyűlöltem, és meg voltam győződve arról, hogy engem is mindenki utál. Kétkedni kezdtem abban, hogy Isten egyáltalán ismerne engem. Rá is haragudtam. Öngyilkosságot kíséreltem meg, de sikertelenül. Egy napon Nyamatában sétáltam, amikor meghallottam egy prédikátor beszédét. „Meg akarsz gyógyulni?” - harsogta a mikrofonba. Bementem a gyülekezetbe, ahol az előadás végén személyesen imádkozott értem. Azon az éjszakán életemben először békésen aludtam. 150 emberrel együtt keresztelkedtem meg. Amikor kijöttem a vízből, békét és szabadságot éreztem a szívemben. Szeretni kezdtem az embereket és tudtam, hogy Isten nem hagyott el. Szeretem Jézust, aki meghalt értem.

Isten és a szövetség

A tanulmány rövid áttekintése

ALAPIGE: Nehémiás 9:38; 10:39c

IGESZAKASZ: Nehémiás 10

A szövetségekötés kulcsfontosságú aktus volt Isten és népe kapcsolatában. Az izraeliták először tanulmányozták az Írásokat, ami meggyőződésre és bűnvallásra vezette őket (Nehémiás 8-9. fejezet). A bűnvallás, a dicsőítés és a kérések után a szövetségekötés megújítása következett. A vezetők lepecsételték a dokumentumot, a közösség pedig komoly esküt tett, hogy Isten törvénye szerint élnek majd (lásd Neh 10:29). Megfogadták, hogy hűségesek lesznek Istenhez. Megfogadták, hogy 1) nem házasodnak más népből valókkal, 2) hűségesen megtartják a szombatot, 3) törölnék minden adósságot és 4) gondjuk lesz a tempomra (beleértve a tizedfizetést és az adományokat).

Vagyis a szövetség aláírása nem volt elég. Tudták, hogy a szavakat tetteknek kell követnie. Isten iránti elkötelezettségüket láthatóan kellett bemutatni, ezért szent nemzetként újra bevezették Isten követésének fontos elemeit. Isten népeként csak úgy növekedhettek, ha kapcsolatban maradnak az Úrral és tudatosan törekszenek a hűségre. A Mindenható iránti hűségnek és a helyes szokások kialakításának meghatározó eleme, hogy rendszeresen és kitartóan kérjük Isten átformáló hatalmát és segítségét. Az Ő erejével, valamint ha rá figyelünk, kialakíthatjuk a helyes szokásokat és megmaradhatunk a jó ösvényen. A zsidók nem bízták a véletlenre a fejlődés kérdését, hanem alapos cselekvési tervet készítettek, ami a helyes irányban tartotta Istennel való kapcsolatukat.

Kommentár

Nehémiás 10. fejezetének tematikus szerkezete

- 1) A vezetők megpecsételik a szövetséget (Neh 10:1-27)
- 2) Az emberek megígérik, hogy Isten törvényében fognak járni (Neh 10:28-29)

- 3) A szövetség pontjai (Neh 10:30-39)
 - a) Nincs vegyes házasság (Neh 10:30)
 - b) Megtartják a szombatot (Neh 10:31a)
 - c) Elengedik az adósságokat (Neh 10:31b)
 - d) Templomi szolgálat (Neh 10:32-39)
 - i. templomi adó (Neh 10:32-33)
 - ii. faanyag (Neh 10:34)
 - iii. első zsenge (Neh 10:35-37a)
 - iv. tized (Neh 10:37b-38)
 - v. adományok (Neh 10:39a, b)
 - vi. összegző kijelentés: „nem hanyagoljuk el Istenünk házát” (Neh 10:39c).

Teremtéstől az újjáteremtésig

A bibliai teremtéstörténet leírása 1Mózes 1. fejezetében kezdődik. A teremtés folyamata 7 nap alatt zajlott le. Az első beszámoló csúcspontja a hetedik nap, a szombat. Az elbeszélés szerint Isten arra alkotott bennünket, hogy kapcsolatban éljünk vele, tőle függjünk. 1Mózes 2. fejezete kissé más szemszögből írja le a teremtést, de továbbra is hét napról beszél, csúcspontja pedig a vízszintes (ember-ember közötti) kapcsolat megalkotása az első emberpár házassága által. Sajnos a bűn miatt Isten teremtett világát tönkretette az emberiség, amikor megszakította kapcsolatát Alkotójával, mert „önálló” életet akart élni. Gyorsan a gonoszság örvényébe sodorta a világot az, hogy az ember elutasította Istent. Istennek közbe kellett lépnie az özönvízzel, hogy megállítsa a bűn lavináját, különben senki nem maradt volna életben, akit meg lehetett volna menteni.

A Teremtőnek hála, aki hűséges az adott szavához, mindig van új kezdet. Noé idejében új világot teremtett az özönvíz után. Isten megőrizte a maradékot, általuk hozott szabadulást. A szintén hetes szekvenciában írt újjáteremtés története a pedig a szövetségekötésben éri el csúcspontját (1Móz 8:1-9:17). Istennek sokszor kellett újrakezdenie velünk (Bábel tornya, Ábrahám, Mózes stb.), de a szövetség továbbra is központi eleme maradt az Isten és ember közötti kapcsolatnak.

Tehát az Isten és ember közötti szövetség fontos része az újjáteremtés küldetése, amit az ember bűnesete óta is folyamatosan teljesít Isten.

A szövetség Isten és az ember kapcsolatának megerősítése. Az összetört kapcsolatot újra helyre akarja állítani az Úr. Azért lett erre szükség, mert az emberiség nem bízik Istenben. Amikor az emberek bíznak egymásban, nem kell hivatalos papírral vagy törvényes szerződéssel biztosítani egymást arról, hogy be fogják tartani ígéreteiket. Isten azonban tudja, hogy az emberek nehezen bíznak meg benne. Ezért módot talált arra, hogy bemutassa rendíthetetlen hűségét. A szövetségekötéssel biztosít minket arról, hogy komolyan gondolja irántunk való elköteleződését. Mindig Isten teszi meg az első lépést. Ő a szövetség kezdeményezője, Ő köti meg a szövetséget velünk.

A szövetségkötés

A szövetség dokumentuma a hettita szerződések mintájára készült, amit két fél kötött (általában a hűbérúr és vazallusa). 1Mózes 15-ben található a legjobb példa arra, hogyan történt a szövetségkötés a mezopotámiai kultúrában. Itt arról olvasunk, hogyan kötött Isten szövetséget Ábrámmal.

Ábrám követte a bevált szokásrendet, ami a két fél közötti szerződés-kötésre vonatkozik. A szó szerinti fordítás nem a szerződés-kötés, hanem a szerződésvágás, mert a jogi aktushoz hozzátartozott állatok levágása. Attól függően, hogy mennyire volt vagyonos a vazallus (vagy szolga), többféle állatot hozhatott, amit aztán félbevágott. Ezt neki kellett elvégeznie, majd fogadalmat tett az urának. Mivel Ábrám tehetős ember volt, egy üszőt, egy nőtény kecsét, egy kost, egy gerlét és egy galambfiókát vitt (1Móz 15:9). Kettévágta mindegyik állatot, és úgy helyezte el a feleket egymással szemben, hogy egy ösvény legyen köztük. A madarakat egyben hagyta, mivel kisebbek voltak, egymással szemben tette le őket. A vazallus dolga az volt, hogy átsétálgon a kettévágott állatok között, majd valami ilyesmit mondjon: „Az történjen velem, ami ezekkel az állatokkal, ha megszegem e szövetséget.” A hűbérúrnak nem kellett átsétálnia a darabok közt, ezt csak az alacsonyabb státuszú félnek kellett megtennie. Ábrám tehát a szokás értelmében mint szolga, átsétált a darabok közt, bár éppen ezt az elemet nem említi a Szentírás szövege.

Úgy képzelhetjük, hogy ezzel az aktussal véget ér a történet és lezárult a szövetségkötés, de Isten még nem érvényesítette a szövetséget. Amikor lement a nap, Ábrám hirtelen azt látta, hogy „egy füstölgő kemence és tüzes

fáklya ment át a húsdarabok között” (1Móz 15:17, ÚRK). Az Ószövetségben a füst és a tűz Istent jelképezi (Isten jelenléte füstként szállt le a hegyre, tűzoszlop vezette a népet a pusztaságban, később az Újszövetségben tűzes nyelvekről olvashatunk [Apostolok cselekedetei 2. fejezet] stb.). Mit jelent ez? Isten maga is átment a húsdarabok között. Nem várta el, hogy csak Ábrám sétáljon át és pecsételje meg a fogadalmat, maga Isten pecsételte meg: „Ha megszegném ezt a fogadalmat, vágassak ketté, mint ezek az állatok.” Hihetetlen, hogy újra és újra az emberek törték meg a szövetséget, mégis Isten volt kész „levágni” a kereszten és meghalni a bűnös emberekért, így bizonyítva hűségét és végtelen szeretetét! Isten sohasem törte meg a szövetséget, mi azonban igen, mégis Ő vállalta a „kettévágatást”, maga Isten halt meg helyettünk!

Isten szövetséget köt velünk, hogy bemutassa elköteleződését és jóságát. Bár megtörtük a szövetséget, Ő mégis helyre akarja állítani azt. Fenn akarja tartani mindannyiunkkal a kapcsolatot (2Móz 19:4; Jn 12:32).

A szövetség pontjai

Nehémiás napjaiban a zsidók tudatára ébredtek annak, hogy mennyire hűséges volt hozzájuk Isten. Szent népeként meg akarták újítani szövetségüket vele. Az előjárók aláírtak egy dokumentumot, ami bizonyítja, hogy hűségesek akartak lenni az Úrhoz. Ezután a nép kijelentette, hogy egyetértenek ezzel és esküvel fogadták meg Isten törvényének betartását. Tudatosult bennük a felelősségük, hogy Istennel kell járniuk. Isten követése azonban nem állhat csak szavakból, tettekben is meg kell mutatkoznia. Engedelmeskedni kell Isten tanításainak.

A fejezet további részét arra szentelte az író, hogy bemutassa: az emberek hajlottak az engedelmességre. Ezek után részletezte a fogadalom pontjait: 1) Nem lépnek vegyes házasságra a környező népek tagjaival, gyermekeiket nem adják olyanokhoz, akik nem tisztelik Istent. 2) Nem adnak-vesznek szombaton, szentnek fogják tartani ezt a napot, tudatában vannak, hogy a hét többi napja elég a kereskedelemre. 3) Minden hetedik évben elengedik az adósságokat és a földet is hagyják pihenni, ahogy 3Mózes 25. fejezete írja. Végül pedig 4) figyelni fognak arra, hogy helyreállítsák a templomi szolgálatokat, mégpedig úgy, hogy gondoskodnak a lévitákról és a papokról a tizedfizetéssel és az adományokkal, továbbá minden egyéb juttatás rendszeres beszolgáltatásával. A papok-

nak meg kellett kapniuk a tizedet. A korábbi időben, amikor a lévíták száma jóval meghaladta a papokét, ez a rész nagy összeg volt. Nehémiás korára azonban annyira megfogyatkoztak, hogy a tized tizede szegényes juttatást jelentett. A papok így is vállalták a szolgálatot, ami önzetlenségüket és alázatukat mutatja. A nép és a templom szolgálattevői egyaránt bizonyították teljes elkötelezettségüket.

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

- 1) Képzeljük el az Isten és Ábrám közötti szövetséggkötést! Vegyük igénybe mind az öt érzékszervünket! Most válaszoljunk az alábbi kérdésekre!
 - a) Milyen szagot érezhetnénk?
 - b) Mit hallanánk?
 - c) Milyen ízekezt éreznénk, ha ott volnánk?
 - d) Mit látnánk?
 - e) Mit tapintanánk a kezünkkel?
- 2) Mit gondolunk arról, hogy Isten átment a húsdarabok között 1Mózes 15. fejezete szerint? Mit gondolhatott Ábrám, amikor Isten „szövetséget vágott” vele? Mit jelent számunkra Isten szövetsége Ábrámmal?

Nehémiás szövetsége

- 1) Miért kötelezték el magukat az izraeliták éppen e négy pont mellett? Miért fontos mindegyik?
- 2) A nép végül egy teljes kört írt le: örültek, aztán bánkódtak, végül elkötelezték magukat Isten mellett. Az új fogadalom után az izraeliták maradéka reménnyel tekintett a jövőbe, arra gondoltak, hogy Isten segíti őket az engedelmesség útján, erőt ad nekik. Vágytak rá, hogy kitartsanak az Ő követésében. Mi mit fogadunk meg Istennek? Mit tehetünk azért, hogy biztosan teljesítsük fogadalmainkat, miközben mélyebb kapcsolatot építünk Istennel a jövőben? Milyen szerepe van a Szentléleknek az elköteleződésünkben?

YVONNE DALA

Yvonne Mushimiyimana (27) - Ruanda

Yvonne Mushimiyimana lelkesen jelentkezett énekelni a középiskolai koncertre. Testhezálló ruhát kölcsönzött, színes sminket választott, hogy biztosan észrevegye mindenki a színpadon. Aztán teljes szívből énekelt. A koncert után körbevették a diákok.

„Miért ásd el a talentumodat? - kérdezték tőle. - Ne hordj hosszú szoknyát, az adventista lányok maradi öltözködése nem illik a szépségedhez és a gyönyörű hangodhoz!” Yvonne-nak hízelgett a sok bók, és örült, hogy a barátai meghívták a koncert utáni táncos buliba. Sok adventista osztálytársa távozott a koncert után, hogy részt vehessen a péntek esti imaórán a gyülekezetben. Szombat reggel Yvonne is ment a gyülekezetbe szokása szerint, de a gyülekezetvezetők már tudtak arról, hogy ő és még négy barátnője a buliban maradtak. Mind az öt diák büntetést kapott. Négyen bocsánatot kértek és megígérték, hogy többé nem rontják meg a szombatot, de Yvonne erre nem volt hajlandó. Kifejezte, hogy ő nem tud bocsánatot kérni, mert továbbra is énekelni és táncolni szeretne. Ezt követően nem ment többet a gyülekezetbe. Feltűnően kezdett öltözködni, bármerre járt, mindenhol utána fordultak az emberek. Hamarosan ő lett a legnépszerűbb lány az iskolában. Ez még fokozódott, amikor saját dalokat kezdett komponálni. Új élete nagyon lefoglalta, az órákról is sokat hiányzott, mégis jeles osztályzatokkal tette le a vizsgáit. Titokban hitte, hogy ez az édesanyja imái miatt történt így. Kigaliba költözött és az egyetemen tovább építette karrierjét, hogy popsztár lehessen. Ruhái egyre kevesebbet takartak a testéből, egyre több fülbevalója és piercingje lett, aztán tetováltatta magát. A szülei szomorúak voltak, az édesapja pedig nem küldött neki több pénzt. Yvonne óvónóként helyezkedett el. A szülei panaszkodtak rá az életmódja miatt. Idővel már csak az éneklésért és a táncért élt. Egyszer meghallott egy prédikációt a közeli gyülekezet nyitott ablakán át, ahol evangelizáció folyt. Bevágta az ablakot. Az előadások három hétig folytatódtak, Yvonne pedig lassan figyelni kezdett. Végül átment a gyülekezetbe és a szíve megolvadt. Megkeresztelkedett, ma pedig már tanárként dolgozik. Gopeleket énekel, ebben leli az örömét. Hálás, hogy Isten megóvta akkor is, amikor a saját útját járta. Az édesanyjának köszöni, hogy gyerekkorában megismertette vele Jézust. „Édesanyám szavai mindig a szívemben maradtak” - mondta Yvonne.

Próbák, csapások és listák

A tanulmány rövid áttekintése

ALAPIGE: Nehémiás 10:29

IGESZAKASZ: Ezsdrás 2; 8; Nehémiás 7; 10; 12

A 9. tanulmány néhány felsorolást és nemzetségtáblázatot elemez, amelyek *Ezsdrás* és *Nehémiás könyvében* találhatóak. A listák a következők: azok nemzetségtáblázata, akik visszatértek Júdába Zorobábelrel (*Ezsdrás* 2. fejezet), aztán azoké, akik Ezsdrással (*Ezsdrás* 8. fejezet), valamint Nehémiással (*Nehémiás* 7. fejezet) indultak haza. Továbbá olvashatjuk azoknak az edényeknek és különböző tárgyaknak a felsorolását, amelyeket Sesbassár (Zorobábel) vitt magával az Úr templomába (*Ezsd* 1:7-11). Ezeket még Nabukodonozor hurcolta el Babilonba. Nehémiás 12-ben a papok és lévíták névsorát találjuk, akiket számba vettek, hogy folytathasson Isten igaz tisztelete. Ez az apró részletekre is kiterjedő figyelem azt mutatja, mennyire ügyel Isten az életünk jelentéktelennek tűnő dolgaira is. Sőt mi több, mindegyik lista tartogat számunkra valamilyen tanulságot. A templomból származó edények felsorolása visszaröpít Belszár lakomájára, aki szándékosan csúfolta Istent azzal, hogy a szent edényeket használta a lakomáján (*Dániel* 5. fejezet). Círusz viszont tiszteletet adott Istennek és népének azzal, hogy visszaküldte a nevezett tárgyakat Jeruzsálembe. A nemzetségtáblázatok arra emlékeztetik az olvasót, hogy Isten nem feledkezik el népéről, vigyáz családjukra, minden családnak szerepe van Isten művében. Sajnos az emberek számba vétele azt is jelzi, hogy végül nem túl sok izraelita tért vissza Izraelbe. A többség kényelmesen berendezkedett új otthonában és kultúrájában, nem akart visszatérni az ígért földjére. Akik viszont hazamentek, bátrak voltak és bíztak Isten vezetésében a bizonytalan körülmények ellenére is, hogy újjáépíthetik az országot.

Kommentár

Nemzetségtáblázatok

Ezsdrás 2. és Nehémiás 7. fejezete a visszatérők ugyanazon csoportját sorolja fel. Megnevezik mindazokat, akik végül visszamentek Izraelbe a Zorobábel, Ezsdrás és Nehémiás vezetésével érkező három csoporttal. Az Izraelbe visszatért egész közösség létszáma 42 360 fő volt (Ezsd 2:64; Neh 7:66). Ez az adat azonban kissé összezavarhat, mert számottevően magasabb, mint a két fejezetben szereplő adatok:

Fogylok listája	Ezsdrás 2	Nehémiás 7
Izrael fiai	24 144	25 406
Papok	4 289	4 289
Lévíták, énekesek, kapuőrök	341	360
Templomszolgák (Salamon szolgálóinak leszármazottai)	392	392
Bizonytalan származású emberek	652	642
Összesen	29 818	31 089

Ezsdrás 2. és Nehémiás 7. fejezetében a végső szám egyforma (42 360), csak kicsit másként számolták. Hogyan magyarázzuk ezt az ellentmondást? Van néhány lehetőség. A teljes létszámba belevették azokat a papokat is, akiknek a származása ismeretlen (Ezsd 2:61-63), illetve még más csoportokat is, amelyeket nem említ a feljegyzés. Az általános üzenet azonban világos: Isten ismeri az övéit, senkiről sem feledkezik meg (2Tim 2:19).

Ezsdrás 2. és Nehémiás 7. fejezete felsorol különböző csoportokat, akik visszatértek, megnevezi családjukat, családfőiket, képviselőiket. Milyen konkrét kategóriákat említ meg itt az írás? Papokat, lévítákat, énekeseket, a Nethinim tagjait (ők voltak a templomi szolgák), kapuőröket, Salamon szolgálóinak fiait, valamint olyanokat is, akik nem tudták ugyan bizonyítani izraelita származásukat, de befogadták őket a nép közé, csak nem a pap-ság soraiba (Ezsd 2:59-63). A különböző kategóriák egyértelműen mutatják a különböző szerepeket, amelyeket a zsidók betöltöttek Isten szolgálatában. Mindnyájan más-más ajándékokkal rendelkezünk, néha a megbízatásunkat Istentől származó erősségeink, ajándékaink és képességeink

szerint kapjuk. Mindnyájunkat különbözőnek alkotott a Teremtőnk, hogy együtt képezzük a hívők egész testét. Az énekesek ugyanolyan fontosak voltak, mint a papok, hiszen ők vezették az embereket Isten dicsőítésében. A templomi szolgálóknak azért volt jelentős a feladata, mert ők tartották tisztán, rendben a templomot. A léviták feladataiban is ők segédkeztek.

Az állatok listája

Érdekes, hogy az állatokat is megszámozták és rögzítették az emberek listája mellett. Eszerint konkrétan 736 ló, 245 öszvér, 435 teve és 6 720 számár ment velük (Ezsd 2:66-67). Egyesek esetleg úgy értelmezhetik ezt a számlálást, hogy Istennek az állatokra is gondja van. A Bibliában sok bizonyítékot találni arra, hogy Ő minden életre ügyel. Megmentette az állatokat Noé bárkájában (1Móz 7:2-3, 8), és nem akarta elpusztítani Ninivét, hiszen végül megtértek az emberek, és sok állat is élt ott (lásd Jón 4:11). Sőt mi több, Isten a teremtéskor felelőssé tette az embert, hogy gondozza és őrizze a teremtett világot (1Móz 1:28). Az Úr az özönvíz után is hasonló parancsot adott, bár némileg változott a helyzet (1Móz 9:2), mert attól kezdve az állatok félnek az embertől.

A papok listája

Ezsdrás mint írnok a könyve 8. fejezetében lejegyzí azok nemzetségtáblázatát, akik visszatértek vele Babilonból. Mindössze öt- vagy hatezren lehettek. Főként a papokra figyelt, lévén ő is pap, ill. papok kellettek a templomi szolgálatok rendes működéséhez. Így hát feljegyzését azzal kezdte, hogy végigkövette Eleázár fiának, Fineásnak a leszármazottait, valamint Ithamárét, aki Árontól, a főpaptól származott. A következőkben végigköveti Dávid király politikai vonalát Hattuson keresztül, majd az átlagemberek nevei következtek. Pontosán 12 klánt említ, ami Izrael 12 törzsére emlékezteti az olvasót. Bár a 12 törzs nem tért vissza teljes egészében, de a hazatérők maroknyi csapata éppen olyan fontos, mintha a 12 törzs még érintetlen lenne. A nemzetségi táblázat egyik tanulsága tehát, hogy Isten éppúgy törődött a kevés visszatérővel, mint annak idején a 12 törzsszel.

Miután Ezsdrás összegyűjtötte az embereket az Aháva folyó partján, hogy elinduljanak Jeruzsálembe, elszomorodott, mert léviták nem voltak köztük. Akiknek tanítaniuk kellett az embereket Isten dolgaira és a legnagyobb szerepük volt abban, hogy visszavezessék a népet a hit

útjára, nos, pontosan ők nem hozták meg a döntést, hogy visszatérnek Izrael földjére. Ez Ezsdrást tettekre sarkallta. Összehívott kilenc előljárót és még két férfit, akiket „eszes embereknek” (Ezsd 8:16) nevez, és kiadta nekik a feladatot, hogy menjenek el egy Iddó nevű férfihoz Kászifiába, és kérjék meg, hogy küldjön hozzájuk lévitákat és néhány templomszolgát. Mászt nem tudunk Iddóról, sem a Kászifia nevű helyről, csak talán annyit, hogy zsidók által sűrűn lakott központ lehetett. Később Ezsdrás dicsőítette Istent, mert Iddó elküldött 38 lévitát és 220 templomszolgát, akiket kijelöltek a templomi szolgálatokban való segédkezésre. A papok csoportja szintén engedett a Szentlélek készítésének, és eldöntötték, hogy csatlakoznak az egybegyűltekhöz az Aháva folyó partján. Nehémiás 12. fejezete feljegyzi a papok és léviták nevét, az első visszatéréstől kezdve Ezsdrás és Nehémiás idejéig. A nevek jegyzéke itt is a papi családok jelentőségét mutatja. A Jeruzsálem falainak felszenteléséről írt beszámoló közvetlenül a papok és léviták felsorolása után szerepel a krónikában, mert mielőtt a történetet leírták volna, fontos volt leszögezni, hogy teljes egészében összeállt azoknak a csoportja, akik a felszenteléshez kellett és elkötelezték magukat az őszinte hívó életre.

Az arany- és ezüstitárgyak felsorolása

Mielőtt elindultak volna Jeruzsálembe, Ezsdrás böjt- és imaalkalmat rendelt el. Nem akart kíséretet kérni a királytól, inkább imával töltötte az időt. Tudta, hogy védelemre, Isten oltalmára van szüksége az úton, hogy megóvja őket a fosztogatóktól és az útonálló bandáktól. Indulás előtt Ezsdrás elosztotta a kincseket és a templomnak szánt adományokat a papok 12 vezetője között. Ezeknek a tárgyaknak a listáját Ezsd 8:24-30 közli. Az ezüst- és aranytárgyakat önkéntes adományként ajánlották fel az emberek Istennek. Ezsdrás kijelentette: „*Ti az ÚR szentjei vagytok. Ezek az edények is szentek*” (Ezsd 8:28). A szentség fogalma nagyon fontos *Ezsdrás könyvében*, hiszen a visszatérőknek oda kellett szánniuk magukat Istennek, hogy a Mindenható képviselői lehessenek a földön. Ezsdrás és a vezetők vissza akartak fordulni a rossz irányból, amit atyáik követték. Istenért jártak küldetésben, és teljes elkötelezettséggel akarták ezt tenni.

Az égőáldozatra szánt állatok listája

Egy másik felsorolást találunk a beszámoló végén, miután a foglyok megérkeztek Jeruzsálembe, azoknak az állatoknak a listáját, amelyeket

Istennek ajánlottak fel égő áldozatul, miután biztonságban megérkeztek új otthonukba (Ezsd 8:35). Az emberek 12 bivalyt, 96 kost, 77 bárányt és 12 kecskebakot hoztak. A feláldozott állatok magas száma jelzi, mennyire hálásak voltak a visszatérők. Hálát adtak Isten védelméért, hiszen tudatában voltak annak, hogy nem csak véletlenül érkeztek meg biztonsággal Jeruzsálembe. A jövőbe is reménnyel tekintettek. Mivel Isten gondot viselt róluk az odavezető úton, nyilvánvalóan az volt a terve, hogy Izraelt virágzóvá tegye.

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

- 1) Vegyük át a fentebb említett listákat újra, és gondolkodjunk el, milyen tanulságok rejlenek még ezekben, amiket megfontolhatunk!
 - a) Válaszoljunk az alábbi kérdésekre, miközben elmélkedünk:
 - 1) Miért gondolta az írnok, hogy fontos mindezt lejegyezni?
 - 2) Miért őrizte meg Isten számunkra ezeket a feljegyzéseket?
 - 3) Mit jelent mindez ma nekünk?
 - 4) Isten mely egyéb jellemzőit látjuk meg e krónikákban azon kívül, hogy gondja van ránk és életünk részleteire?
- 2) A szentség fontos volt a papság, illetve az egész nép szempontjából. A teljes képet tekintve ez az, amiért fel kellett jegyezni az összes pap és lévita nevét. Az Ószövetségben Isten szentnek nevezi népét, és Ő maga is szent (3Móz 19:2). Azt jelenti az ilyen szentség, hogy fontos számunkra az erkölcsi kiválóság.
 - a) Vajon fontos ma is a szentség és a szent élet? Ha igen, miért?
 - b) Egy erkölcsi értelemben kiváló személy a mai világban is kitűnik a többiek közül?
 - c) Ma nincs ószövetségi templomunk és papságunk, de mit tehetünk adventista keresztényként, hogy teljesen átadjuk életünket Istennek és szent életet éljünk?

AKIT EGY NEM KERESZTÉNY KÖNYV MENTETT MEG

Elijah (50) - Kelet-Afrika

A Biblia alapos tanulmányozása sokakat vezetett már a Hetednapos Adventista Egyházba Kelet-Afrikában. Ám Elijah úgy lett adventista, hogy alaposan tanulmányozta egy nem keresztény világvallás könyvét. Buzgó, de nem keresztény vallású családban nőtt fel. Kitűnő tanuló volt. Három közel-keleti ország egyetemén is diplomát szerzett a vallásával kapcsolatos tudomány területén. Országában kiemelkedő vallási vezető lett, ő irányította a missziós erőfeszítéseket. De kérdések támadtak benne, amikor egy tanulmányi úton vett részt Olaszországban. Látott házakat, amelyek ott volt a felirat, hogy az embereknek meg kell pihenniük szombatnapon. A Bibliából megértette, hogy a nyugalomnap a szombat, ám Rómában azt látta, hogy a boltok vasárnap zárnak be, és az emberek olyankor mennek templomba. Valami más is zavarta Elijah-t. Olaszországban az ókori ásatási helyeken látott keresztelő medencéket, ugyanakkor az idegenvezetőjük arról beszélt, hogy manapság már meghintéssel keresztelnek az egyházban. Amikor hazaért, alaposan áttanulmányozta a saját szent könyvéből a Jézusról szóló hat fejezetet. Ezt a szakaszt ma már Ellen White: Jézus élete c. könyvéhez hasonlítja. Szent könyvében a 3. fejezet 45-46. versében olvasott Jézus istenségéről, haláláról, teremői hatalmáról és földi csodáiról. Kinyitotta a Bibliáját és összehasonlította ezt a szakaszt Ézs 9:6-tal, ami így szól: „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán lesz. Így nevezik: Csodálatos Tanácsadó, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!” Elijah meghozta a döntését: Jézust fogja imádni! „A szent könyvből megtudtam, hogy Jézus Krisztus Isten és Teremtő, és azonnal elhatároztam, hogy elfogadom Őt Uramnak és Megváltómnak. Nem emberektől hallottam erről prédikációt.”

Elijah visszaemlékezett egy utcai vitára, aminek a során a vallásának a képviselői hasonlították össze hitelveiket a keresztény vallásokéval, köztük az adventisták tantétéleivel. Elijah akkor felfigyelt rá, hogy egyedül az adventisták tudták meggyőzően hangsúlyozni Jézus istenségét. Így tehát elmenekült a városából a családjával együtt (igen, menekülnie kellett, mert amikor rokonai tudomást szereztek új, keresztény hitéről, halálosan megfenyegették), és otthonra lelt az Adventista Egyházban.

Isten imádata

A tanulmány rövid áttekintése

ALAPIGE: Ezsdrás 3:11

IGESZAKASZ: Nehémiás 12:27-47

Nehémiás 12. fejezete először is felsorolja a lévítákat és papokat egészen a babiloni időktől Ezsdrás és Nehémiás koráig, hogy kiemelje a jeruzsálemi papság tekintélyét. Miután már egyértelmű megállapítást nyert, hogy megvannak a templomi szolgálatokra képzett emberek, a fejezet további része Jeruzsálem falának felszentelési szolgálatára összpontosít. Nem a fal adja a biztonságot, hanem az Úr, tehát senki sincs biztonságban az Úr védelme nélkül. A tárgyak vagy épületek felszentelése általános gyakorlat volt az izraeliták körében, így ismerték el, hogy a hatalom nem egy tárgyban vagy objektumban rejlik, hanem Istené (Zsolt 127:1-2).

Jeruzsálem falának felszentelése azzal kezdődött, hogy két nagy kórus indult el a városon át, amelyek a templomnál találkoztak. Ott nagy áldozati szertartás következett és az emberek örvendeztek. Az örömujjongás olyan hangos volt, hogy még a távolban is hallották az ellenségeik a falak befejezése alkalmából szervezett ünneplést. Nehémiás ezek után fontosnak tartotta a templomi adományok szétosztását, hogy úgy a lévíták, mint a templomi szolgák megkapják az ellátmányt a törvény szerint. A nép lelkesen fogadta, hogy a templomi szolgálat újra működik. Biztosítani akarták, hogy a szükséges eszközök és az ellátás azok rendelkezésére álljon, akik az Urat szolgálják, nemcsak akkor, hanem később is.

Kommentár

Megtisztítás

Mielőtt a falak felszentelése megtörtént volna, a papok és a lévíták megtisztították magukat, valamint a népet, a kapukat és a falat is. A megtisztító szertartások, amelyek gyakoriak voltak Izraelben, a bűntől való megtisztulást, valamint a szent célra való elkülönítést jelképezték.

A rituálék főként a ruhák kimosásából és fürdésből álltak (2Móz 29:4; 40:12-15; 3Móz 16:20-28; 4Móz 19:7).

Izraelben többféle tisztulási szertartást gyakoroltak. A legszigorúbb rituálét annak kellett végrehajtania, aki holttesttel érintkezett. Mivel a halál a bűn miatti halandóságra utal, az adott személynek vagy személyeknek különleges megtisztuláson kellett keresztülmennie. Ezt a folyamatot 4Mózes 19. fejezete írja le. A pap egy hibátlan, vörös üszőt égetett el, aminek hamvait vízzel teli tálba szórta. Valaki, aki tiszta volt, kezébe vett egy izsópot, belemártotta a vízbe, majd behintette vele a tisztátalannak nyilvánított tárgyakat vagy embereket. Ha a megtisztulás vizét nem hintették rá a tisztátalan emberre, akkor tisztátalansága rajta maradt (4Móz 19:13).

Az engesztelés napján a szentély megtisztítását végző pap áldozatokat mutatott be saját bűneiért és a nép vétkeiért is, majd átöltözött. Mielőtt „a szent köntöst” magára öltötte volna, megmosakodott (3Móz 16:4). A szolgálat befejezése után a pap levette „a szent köntöst”, majd újra megmosdott (3Móz 16:23-24). Az a személy, aki elengedte a pusztában a bűnbakot, ugyanezt tette, mielőtt visszatért volna az izraeliták táborába (3Móz 16:26).

A megtisztulás szertartásai közé tartozott még a papok megtisztulása (2Móz 29:1-9), akiknek meg kellett mosniuk kezüket és testüket (2Móz 30:17-21; 40:12-14, 30-32); a leprából való megtisztulás (ahogy a bűn zsoldja a halál, úgy a lepra is halálos [3Móz 13:6; 34]); a testnedvektől való megtisztulás (3Móz 15:1-29; 5Móz 23:10-11); a lévíták megtisztulása (3Móz 8:5-7; 4Móz 19:7-22). Mivel a papok és a lévíták végezték a fal megszentelését, először a megtisztulás szertartásán kellett átmenniük, ami kezük-lábuk vagy az egész testük lemosását jelentette. Azután megtisztították a népet, ami valószínűleg abból állt, hogy kérték őket: mosásuk magukat, talán a ruháikat is. A Biblia említi még, hogy a kapukat és a falakat is megtisztították, ami azt jelenti, hogy mindegyiket meghintették vízzel.

A megtisztulás vize nem hordozott önmagában valami varázserőt, hanem Isten Igéje kijelentette, hogy a megtisztítás során a nép szabad lett a bűntől és a haláltól. A rituálé a tisztaság jelképe volt. A bűnös meg-

szentelése és tisztasága fontos volt ahhoz, hogy a szertartásban Isten elé járulhassanak. A rituális megtisztulás mutatta, hogy Krisztus vére megtisztította és betakarta a népet. A megtisztulás szolgálata a bűnbocsánat jelképe volt. Amikor az emberek megalázták magukat Isten előtt és megmosdottak, elismerték, hogy segítségre, Isten megtisztítására van szükségük. Istennek kellett tisztává és szentté tennie őket, saját cselekedeteik révén ez nem történhetett meg. Isten mégis elrendelte a mosakodás aktusát, hogy szemléletes módon emlékeztesse őket átalakító hatalmára, amit népe életében gyakorol.

Nagy öröm

Az odaszentelés szertartásának fő része volt a zene és az istentisztelet. Először a lévíták és az énekesek gyűltek össze Jeruzsálemben. Sokan közülük nem a városban éltek, csak akkor mentek oda, amikor a szolgálatban rájuk került a sor. A papok, a lévíták és az énekesek vezették a hálaadó ünnepséget, szóban és énekben is megfogalmazták Isten tetteit, és dicsőítették Őt. Hárfával, citerával, egyéb húros hangszerekkel kísérték a két nagy kórus énekét, és külön-külön sétáltak át Jeruzsálemen, végül újra találkoztak a templomnál, majd hangosan énekeltek (Neh 12:42). A kifejezés szó szerint azt jelenti, hogy az énekeseket hallották mások. Örömüket nem tudták visszatartani vagy elnyomni, annyira boldogok voltak a fal gyors újjáépítése és Isten sok tette miatt.

Miután a templom alapjait lefektették a babiloni fogságból való visszatérés után Kr. e. 537-536-ban, a nép, a papok és a lévíták dicsőítették az Urat (Ezsd 3:10-11). Ugyanez történt Nehémiás idejében, Jeruzsálem falának újjáépítése után. Mindenki dicsőítette az Urat, és a két kijelölt kórus hálát adott az Úrnak a befejezett munkáért (Neh 12:31, 38).

Az emberek ujjongtak örömükben. Az Ige szó szerint azt írja (43. vers), hogy Isten nagy örvendezést adott szívükbe és vigadoztak (*samach*). A *samach* szó ötször fordul elő csak ebben az egy igeversben. Szerepel egyszer a 44. versben is, ott olyan összefüggésben, hogy az emberek örültek a papoknak és a lévítáknak, akik szolgáltak a templomban. Aztán olvashatjuk a 27. versben is, az egész beszámoló bevezetőjében, ami arról tudósít, hogy az emberek hívták a lévítákat a felszentelés boldog (*samach*) megünneplésére.

A szó tehát összesen hétszer szerepel a fejezetben, ami jelzi az olvasónak, hogy igenis fontos. A hetes szám a Bibliában a teljesség, a befejezettség, a tökéletesség száma, tehát itt teljes volt az emberek öröme, a *samach*. Isten indította ujjongásra őket. Az ő örömük mutatja, hogy milyen az életben az igazi boldogság. A nép az Úr tetteinek örült. Itt az a tanulság a számunkra, hogy örüljünk annak, amit Isten tesz az életünkben, ne feledkezzünk el jószágos tetteiről, mintha azok maguktól értetődőek volnának. Inkább dicsőítsük az Urat gondviseléséért! Isten áldásainak és vezetésének elismerése hálára indít és érzelmi stabilitást ad. A hála boldoggá és győztesé tesz. Az öröm az istentisztelet meghatározó része, de az Isten iránti tisztelet is, amit úgy határozhatnánk meg, hogy a csodálat tapasztalása, amikor személyesen találkozunk az Istennel. Az öröm és a tisztelet közötti egyensúly nagyon fontos, de sajnos a hívők gyakran nem veszik ezt figyelembe. Ha egy istentiszteleti alkalmon ott a tisztelet az Úr iránt, de nincs öröm, akkor az egész száraz és merev lesz. Másrészről, ha csak az öröm nyilvánul meg, de a tisztelet nem, akkor az alkalom inkább érzélgősséggel, mint igazsággal lesz teljes. Ezért az istentiszteleti alkalmainkat mindkettőnek kell jellemeznie. A tisztelet és az öröm kéz a kézben járnak, hogy helyes és Istennek tetsző légkört teremtsenek a hívők közösségében. Az izraeliták értették ennek az egyensúlynak a szükségességét, amikor szívből és hangosan örvendeztek, ugyanakkor pedig dicsőítették a Mindenhatót csodálatos tetteiért. Imádatuk az igazságon és Isten tettein alapult, nem csupán az érzelmeiken. Akik sorban járnak az istentiszteleti alkalmakat, hogy újra meg újra „lelkileg feldobódjanak”, elvetik a lényegét: Isten őszinte dicsőítését. Imádatunk alapja mindig Jézus legyen, ne a saját érzéseink! Az izraeliták azonban határozottan érezték az örömet és a boldogságot, miközben dicsérték az Istent. Ezek az örömteli érzések Istentől származtak, és azon alapultak, hogy kicsoda az Isten és mit tett értük. Ha mindennapi életünkben Istent keressük és Őt imádjuk, akkor megalapozódunk gyelmében és az iránta érzett hálában.

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

Megtisztulás

A megtisztító szertartások a bűntől való megtisztulást jelképezik, felkészülést jelentenek az Istennel való találkozásra, miközben elismerjük, hogy nélküle „szennyesekek” maradunk. Bár manapság nem veszünk részt ilyen rituálékban, mégis hogyan alkalmazhatjuk a megtisztulást

mögött meghúzódó alapelvet? Igen, jöhetünk Istenhez úgy, ahogy vagyunk, de nem akármilyen módon. Hogyan közelítsünk Istenhez? Mit kell tennünk azért, hogy megalázzuk magunkat előtte? Mivel mutathatjuk ki az életünkben, hogy helyesen viszonyulunk hozzá?

Öröm

- 1) Olvassuk el a 136. zsoltárt, ami tele van Isten dicsőítésével és tiszteletével! Mit tanít az imádattal kapcsolatban? Milyen egyéb élethelyzeteket ír le, amikor Isten színe elé járulhatunk örömmel? Milyen dolgokért dicsőíti az Urat ez a zsoltár?
- 2) Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy gyülekezetünk istentiszteletében egyensúlyban van az öröm és a tisztelet?
- 3) Az énekeseknek és a zenészeknek fontos szerepe volt az ószövetségi nép istentiszteletében és a templomi szolgálatokban is. Mit tehetnénk azért, hogy ma is megfelelőképpen értékeljük a zenészeket a gyülekezeteinkben?
 - a) Gondoljunk olyan esetekre, amikor a gyülekezetünk bátorította a zenészeket, mert Istent szolgálják, illetve olyan esetekre is, amikor félreállítottuk vagy el is csüggesztettük őket! Milyen értelmes és tiszteletteljes módon tudjuk bevonni a szolgálatba a zongoristákat, az egyéb hangszeren játszó zenészeket, az énekeseket?
 - b) Gondoljunk konkrét gesztusokra, amelyek által a gyülekezetünk érzékeltetheti a zenészekkel és az énekesekkel, hogy Istentől kapott ajándékaik, talentumaik értékesek és gazdagíthatják a gyülekezeti szolgálatokat!
- 4) Ha hiányzik életedből az öröm, amikor Istent dicsőíted, mit tehetnél azért, hogy újból érezd az első szeretetet?

A PÉNZTELEN KÖNYVELŐ

Martha Etana Chewaka (45) - Etiópia

Martha az etióp fővárosban, Addis Ababában élt. Banki alkalmazottként sokat keresett, de sosem maradt pénze a hónap végére. Alaposan megtervezte a kiadásait, elsőként mindig a tizedet fizette be, a hónap végére mégis üresen maradt a zsebe, félretenni pedig végképp nem tudott. Férjhez ment egy kollégájához, így már ketten kerestek, mégis ugyanúgy kifutottak a pénzből. „Miért nincs áldás a keresetünkön?” – tűnődött Martha. Mintha Isten szólt volna a szívéhez: „Ne dolgozz a szent napomon! Ha engedelmeskedsz a parancsolataimnak, áldás lesz a házadon és a pénzeden!” Martha szegény adventista családból származott, tehát ismerte a szombat igazságát, de nagyon szeretett volna kitörni a szegénységből, ezért 21 éves korában egy bankban kezdett dolgozni a hét hat napján, beleértve a szombatot is. Miután Isten arra készítette, hogy ott kellene hagynia a munkahelyét, még két évig küzdött a gondolattal, de maradt a bankban. Végül már nem tudott ellentmondani lelkiismeretének, ötnapi böjt és ima után felmondott a bankban. Főnökei meglepődtek, nem akarták elveszíteni, így felajánlottak neki egy olyan munkakört, ahol néha lehet szabad szombatja. Martha azonban nem engedett a kísértésnek. Amikor utoljára kísértalt a bank ajtaján, öröm és béke töltötte be a szívét. Azóta csak egy fizetésből élnek, de a következő hónapban már nem futottak ki a pénzből. Nem változtattak pénzköltési szokásaikon, továbbra is minőségi lisztből sütik a kenyeret, olívaolajjal, finom fűszerekkel főznek, csinosan öltöznek, mégsem fogy el a pénzüik. „Nem tudom, honnan jön a pénz – mondja Martha –, de hogy áldás van rajtunk, az biztos. Fontosabb Istennek engedelmeskedni, mint temérdek pénzt keresni” – vallja.

Visszaeső nép

A tanulmány rövid attekintése

ALAPIGE: Nehémiás 13:22

IGESZAKASZ: Nehémiás 13:1-22

A fejezet elején az író egy pillanat erejéig megemlíti a Mózes törvényében található tiltást, miszerint nem engedhetik be az ammonitákat és a moábitákat az izraeliták összejöveteleire, amikor különféle ünnepeik és ünnepélyes alkalmak vannak. Nehémiás leírja, hogy amikor az emberek hallották a törvényt arról, hogy ne keveredjenek bálványimádókkal (5Móz 23:3), akkor elkülönítették Izraeltől mindazokat, akik idegen származásúak voltak (lásd Neh 13:3). Ilyen erővel hatott a törvény az emberek elméjére és szívére. A fejezet ezután részletezi a reformokat, amelyeket Nehémiás bevezetett a Babilonba való visszatérése előtt. Artaxerxész király visszahívatta őt Perzsiába, de aztán újra engedélyt adott neki, hogy Izraelbe utazzon. Miután egy ideig távol volt, Nehémiás visszatért Jeruzsálembe. Talán híreket hallott arról, hogy milyen nehéz helyzet alakult ki ott a távozása után és korrump elöljárók kerültek a nép élére. Annyi bizonyos, hogy miután Nehémiás megérkezett Jeruzsálembe, azt tapasztalta, hogy a főpap, Eljásib megengedte az ammonita Tóbiásnak, hogy a templom egyik szobájában lakjon. Az első reform, amit Nehémiás végrehajtott, az volt, hogy elküldte Tóbiást, a szobát pedig újból eredeti rendeltetése szerint használták. Ott tárolták a templomnak felajánlott gabonát és a tömjént. A második reform a lévítákra és az énekesekre vonatkozott, akik nem kapták meg a nekik járó tizedet és adományokat. Lehet, hogy az emberek elcsüggedtek a templomi szolgálatok helytelen működése miatt, ezért nem vitték be következetesen a tizedet és az adományokat. Nehémiás visszaállította a tizedrendszert, és új vezetőket nevezett ki bizonyos templomi szolgálatok élére, hogy a korrump főpapnak ne legyen beleszólása azokba a szolgálati ágakba. Végül pedig helyreállította a helyes szombatünnepelést. Bezáratta a városkapukat szombaton és leállította a kereskedést. Majd megfenyegette azokat, akik továbbra is adtak-vettek Jeruzsálem falain kívül. A mai napig példaértékű a buzgalma, ahogyan a helyes szombatünnepelés ügyét kezelte.

Kommentár

Tizedfizetés

Az egyik szempont, amit Nehémiás nagyon fontosnak tartott a tizedfizetés volt. Azért állította helyre a gyakorlatot Izraelben, mert nélküle a templom és az ottani szolgálatok nem működhetek megfelelően. Miért érezte Nehémiás olyan fontosnak a tized fizetését?

Amikor a tizedet és az áldozatokat emlegetjük, Mal 3:10 alapján gyakran a jutalomra összpontosítunk, amit kapni fogunk. Ebben az igeversben Isten azt mondja az izraelitáknak, hogy „próbálják meg” Őt a tizedfizetéssel, mert ha neki adnak, Ő meg fogja áldani őket. Személyesen jelenti ki: „Megnyitom nektek az eget csatornáit, és bőségesen árasztom rátok áldásomat, míg megszűnik szükségetek” (Mal 3:10, angol ESV verzióból fordítva). Tehát arra bátorítjuk az embereket, hogy adjanak Istennek, mert akkor elnyerik tőle a megígért áldást.

Azonban a tized és az adományok beadása nem függhet a kapott áldásoktól! Sőt, a tized beadását a tized „visszaadásának” mondhatjuk helyesen, hiszen mindenünk, amink van, már eddig is Isten áldásaként érkezett, Ő adta nekünk. Azért adunk vissza Istennek bizonyos összeget a javainkból, mert elismerjük, hogy Ő a Teremtő. Hálából adunk, mindazért, amit értünk tett: megteremtett, fenntart bennünket, gondoskodik rólunk, meghalt értünk, folyamatosan újjáteremt minket. A tizedfizetésben a hála lelkületét látjuk, különösen Ábrahám és Jákób esetében.

1Mózes 14-ben egy csatáról olvasunk, ami Kánaánban zajlott. Négy mezopotámiai király (Sinár, Elászar, Élám, Góim királyai) Kánaán öt királyával ütközött meg, nevezetesen Sodoma, Gomorra, Admáh, Cebóim és Bélah királyaival. A mezopotámiai királyok nyerték meg a csatát, hadizsákmányt és foglyokat vittek magukkal. Mivel Lót abban a régióban élt, ő is fogságba került. Amikor Ábrám megtudta, hogy uno-kaöccsét elvitték, 318 katonának kiképzett szolgáját fegyverezte fel, majd üldözőbe vette a mezopotámiai sereget. Ez a kis alakulat bekerítette és megtámadta, majd le is győzte az ellenséget. Isten emlékezetes diadalt adott Ábrámnak, aki visszaszerzett mindent, a zsákmányt és az embereket, köztük Lótot is.

A hazafelé vezető úton Ábrámnak meglepetésszerű találkozása volt Sálem királyával, akit a Magasságos Isten papjának is neveztek. Melkhisédek megáldotta Ábrámot, miután Ábrám „tizedet adott neki mindenből” (1Móz 14:20). Zsid 7:2, 4 is leírja, hogy Ábrám mindenének a tizedét adta. Azért adta vissza a tizedet, mert Isten hihetetlen győzelemhez segítette. Lenyűgözte, hogy a csodálatos és hatalmas Isten kiment vele és harcolt érte. Szíve tele volt hálával, és ez a hála indította arra, hogy tizedet adjon.

Jákóbnak hasonló tapasztata volt, amikor szülei elküldték a nagybátyjához, Lábánhoz, hogy egy Istent követő feleséget találjon, ne egy kánaánita nőt vegyen el, na meg azért is, hogy megvédjék a testvérétől, Ézsautól, aki meg akarta ölni. Amikor Jákób Hárán felé menekült, elaludt, és Isten adott neki egy álmot, amelyben egy létrát látott. A létrán angyalok jártak fel s alá, a tetején pedig maga az Úr állt (1Móz 28:13). Isten szólt Jákóbbhoz és megígérte neki, hogy vele lesz, megáldja őt. Amikor Jákób felébredt álmából, felkiáltott. „Mily rettenetes ez a hely; nem egyéb ez, hanem Istennek háza, és az égnek kapuja” (1Móz 28:17). Ezután Jákób fogadalmat tett, hogy ha Isten valóban vele lesz, ahogy az álomban állította, akkor nem csak, hogy az Úr lesz az Istene, de tizedet is fog adni mindenből, amit az Úr adott neki (1Móz 28:20-22). Itt is egy olyan személyt látunk, akit lenyűgöz Isten lénye és mindaz, amit tesz. Emiatt érzett hálája olyan nagy, hogy megígéri: mindenből hűségesen tizedet fog fizetni.

Tehát tizedet azért adunk, mert szívünk tele van hálával. Nem elsősorban azért, mert áldást kapunk, ha ezt tesszük, hanem mert Isten hűséges és csodálatos, gondoskodik rólunk és ellát minket minden egyes napon. Nehémiás tettei által bizonyította, hogy a tized rendkívül fontos, nemcsak azért, mert a hívók így támogatják Isten művét, hanem azért is, mert ez segít elismerni, hogy minden tőle származik. Azért adunk, mert Isten is ad nekünk. Ezáltal részesei lehetünk az emberekért végzett szolgálatának.

A szombat

A második szempont, amit Nehémiás érint ebben a fejezetben az istentisztelet napja, a szombat. Az izraeliták üzleti ügyeket intéztek az idegen népek kereskedőivel szombaton, ahelyett, hogy az Urat imádták volna (3Móz 23:3). Nehémiás erősen ellenezte a szombati dolgaikat. A terület

kormányzójaként, mint erős, hithű férfi, bizonyossá akarta tenni, hogy a nép szintén követi Isten utasításait. Úgy érezte, meg kell hoznia néhány szigorú szabályt, hogy az emberek megértsék: Isten valóban szentnek tartja a szombatot. Ez valóban az Úrban való nyugalom napja, amikor Isten gyermekei időt szánnak arra, hogy családjukkal és barátikkal legyenek, és ami a legfontosabb: időt töltenek Istennel. Amikor szombaton is üzleteltek, elmulasztották a lehetőséget, hogy Istennel ápolják a közösséget, és megfosztották magukat az esélytől, hogy szeretetüket és gondoskodásukat kimutathassák egymás iránt.

A Teremtő Isten igen fontosnak látta a szombatot, máskülönben nem teremtette volna meg ezt a különleges napot. Ha minden egyéb szükségset meg tudott volna alkotni hat nap alatt, akkor nem lett volna szükség a hetedikre. Egy különleges napot adott emlékeztetőül, hogy Ő a Teremtőnk, és azt akarja, hogy közösségben legyünk vele és az életünk tőle függjön. Ezen a nyugalomnapon megpihenünk hétköznapi munkánktól, visszanyerjük erőnket, és ami a legfontosabb, tiszteletben tartjuk Isten módszerét arra, ahogyan Ő ünnepelte az életet, amikor megalakította ezt a szent napot. A szombat nem olyan nap, mint a többi, hanem szent. A szent azt jelenti, hogy különleges célra „elkülönített”, felemelő tevékenységekre „félretett”. Tehát amit ilyenkor teszünk, annak különböznie kell a hétköznapi tevékenységeinktől. Jézus a sírban maradt szombaton, vasárnap támadt fel, tehát még halálában is megtartotta a nyugalomnapot. Ennyire fontos ez Istennek!

Isten a Bibliában sok-sok helyen kijelenti a szombat fontosságát: utasít, hogy ekkor ne végezzük munkánkat és hétköznapi tevékenységeinket, hanem ünnepeljük a szombat Urát. Bátorít, hogy tartsuk gyönyörűségnek a szombatot, az Úr szent napjának, és tiszteljük Őt azzal, hogy nem járunk a saját utunkon, nem úzzuk önző kedvteléseinket, nem beszélünk világi dolgokról. Isten újra megígéri áldását (Ézs 58:13-14). Amint áldását ígéri, ha visszaadjuk neki a tizedet, azzal kapcsolatban is bőséges áldást ígér, ha az Ő kérése szerint éljük meg a szombatot, nem a saját vágyainkra figyelve, hanem Istent dicsőítve mindenben, amit csak teszünk. Ugyanakkor itt is ki kell emelni, mint a tized témájánál, hogy nem azért tartjuk meg a szombatot, hogy áldásokat nyerjünk! Sokkal inkább azért szenteljük meg, mert ezt a napot Urunk ajándékként adta, hogy jóságára összpontosíthassunk.

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

A tized

- 1) Mi a tizedfizetés alapelve? Miért kér vissza Isten tíz százalékot?
- 2) Soroljuk fel, milyen tanulságokat vonhatunk le, illetve sajátíthatunk el a tizedfizetés gyakorlatából?

A szombat

- 1) Mit gondolsz, miért nem határozza meg a Biblia egészen pontosan, hogy mit tehetünk és mit nem tehetünk szombaton?
- 2) Figyeljük meg a következő gyakorlati szakaszokat, amelyek a szombat megtartásáról szólnak: 2Móz 16:22-30; 34:21; 35:3; Ézs 56:2; 58:13; Jer 17:21! Írjuk ki ezekből a szakaszokból az alapelveket, amelyek alapján Isten szeretné, ha megszentelnénk a szombatot!
- 3) Figyeljük meg a következő bibliai történeteket, amelyek a szombat-ünneplésről szólnak: Mk 2:23-28; 3:1-6; Lk 13:10-17; Jn 5:1-12! Olvassuk el ezeket az elbeszéléseket, majd válaszoljunk az alábbi kérdésekre!
 - a) Mit tanít Jézus a szombatról, amit korának átlagemberei/elöljárói nem értettek?
 - b) A szombattartással kapcsolatban milyen elveket tanulhatunk e történetekből?

NINCS VESZTENIVALÓM

Sintayehu Kidane Berhanu (39) - Etiópia

Sintayehu úgy érezte, hogy gyorsan elrepült az első két év az egyetemen. Ám a harmadik év végén a statisztikatanára szombatra tette az utolsó vizsgát. Az etióp fiatalember többször kérte tiszteletteljesen, hadd vizsgázhasson le egy másik napon, de a tanárnő kigúnyolta. Rokonai, barátai, sőt, a lelkésze is mind azt tanácsolták Sintayehunak, hogy vizsgázzon le, ne hagyja veszni a tanulással töltött éveit, hiszen legidősebbként ő a felelős nyolc fiatalabb testvére eltartásáért. A fiú azonban nem engedett. Úgy érezte, hogy nincs vesztenivalója, ha Istennek engedelmeskedik. Megbukott, így évet kellett ismételnie. A következő évben ugyanaz a tanár tanította a statisztikát, és minden megismétlődött. A harmadik évben megint megbukott, ezért eltanácsolták az egyetemről, mert a szabályzat szerint mindenkinek távoznia kellett, aki három egymást követő évben megbukott.

Sintayehu azt hitte, ezzel vége is az oktatásban eltöltött éveinek, de továbbra is úgy gondolta, ha Istennek engedelmeskedik, nincs vesztenivalója. Munkát vállalt Debrezeit városában egy adventista óvodában, 40 kilométerre a fővárostól. Egy év múlva meghallotta, hogy egykori egyetemén megváltoztatták a szabályokat, és mindenkit visszavesznek, akit a háromszori bukás miatt rúgtak ki. Sintayehu visszatért az egyetemre, ekkor könnyen letette a statisztikavizsgát (a régi tanárnő már nem tanított az egyetemen). Amikor megkapta a diplomáját, jó híre miatt azonnal állást ajánlottak neki a fővárosi adventista iskolában. Később megszerezte MA fokozatát is, jelenleg pedig az Adventista Világrádiónál dolgozik televíziós producerként. Ma is bátorít egyetemista diákokat a saját tapasztalataival, hiszen sokan néznek szembe a szombati vizsganapok kihívásaival. „Az osztálytársaim azt hitték, mindent elvesztettem, amikor kirúgtak az egyetemről. Ők lediplomáztak és azonnal munkát kaptak, de én most sokkal jobban állok, mint ők. Ha őket elbocsátják vagy egyéb nehézségeik támadnak, mindent elveszítenek. Nekem viszont továbbra sincs vesztenivalóm. Van Istenem, hitem, ez jelent mindent nekem!”

Helytelen döntések nyomában

A tanulmány rövid áttekintése

ALAPIGE: Ezsdrás 9:6

IGESZAKASZ: Ezsdrás 9–10; Nehémiás 13:23-31

Az izraeliták hoztak rossz döntéseket, ezek közül egy volt a hitetlenekkel való vegyes házasság. Többen olyanokkal kötötték össze az életüket, akik nem hittek az élő, igaz Istenben. Azzal foglalkozik a két szakasz, amelyet ebben a leckében vizsgálunk, hogy Isten népe azok családjával keveredett, akik nem akarták követni Istent és bálványimádók voltak. *Nehémiás könyve* egy rövid beszámolóval zárul – egy összeütközésről Nehémiás és néhány zsidó között, akik megalkuvók lettek Isten iránti elkötelezettségükben, mert hitetlenekkel házasodtak. Nehémiás rámutatott, hogy Salamon is a rossz döntése miatt bukott el, mert bálványimádó nőkkel házasodott. Isten népének tanulnia kell Salamon rossz példájából. Nehémiás nyilvánosan megszégyenítette azokat a férfiakat, akik bálványimádó nőket vettek el, ezzel örökre szívükbe véste, hogy döntéseik vagy Isten felé, vagy tőle messze viszik őket.

Érdekes, hogy Ezsdrás néhány évvel korábban pontosan ugyanezzel a helyzettel szembesült. Ezsdrás 9-10. fejezetében olvashatjuk Ezsdrás bűnbánati imáját, amelyben megvallja, mennyire veszélyes a hitetlenekkel való házasodás. Ez a nemzet újrakezdésének idején történt. Az emberek dönthettek: vagy egyre mélyebben elköteleződnek Isten mellett, vagy arra befolyásolják egymást, hogy elszakadnak tőle. Ezsdrás és Nehémiás buzgó törekvése, amit ebben a helyzetben kifejtettek, arra készítette a népet, hogy térdre essenek az Úr előtt. Sokan reformot vezettek be életükben, amikor elváltak hitetlen párjuktól.

Ha tanulni szeretnénk ezekből a történetekből, akkor át kell gondolnunk alaposan a párválasztást. De ami még fontosabb: tanulnunk kell az itt hangsúlyozott alapelvből. Hozzunk olyan döntéseket, amelyek

közelebb visznek bennünket Istenhez, ne pedig olyanokat, amelyek eltávolítanak tőle! Minden döntést mérlegelnünk kell annak alapján, hogy ha meghozzuk, milyen következménye lesz a jövőben.

Kommentár

Nehémiás 13. fejezete – Miként reagált Nehémiás a vegyes házasságokra, hogyan kezelte a problémát?

Nehémiás Salamon király példájáról beszélt az embereknek, emlékeztetve őket arra, hogy még Salamon, a valaha élt legbölcsebb király is elbukott rossz döntései miatt, ő maga is gyakorolni kezdte feleségei bálványimádó szokásait. Nehémiás megkérdezte az izraelitákat, vajon azt gondolják-e, hogy védettek a bálványimádók befolyásától, akik velük élnek? Aki a tűzzel játszik, megég. Még a papok sem követték teljes szívvel Istent ezen a területen. Izrael egyik legádázabb ellenségének, a hóróni Szanballatnak a lányát például a főpap egyik unokája vette el feleségül. A papokra vonatkozó szigorú szabály így szólt: „*hadjadont vegyen feleségül népe közül. Hogy gyalázatot ne hozzon utódaira népe között*” (3Móz 21:14-15, ÚRK). Ezért történt, hogy Nehémiás elűzte a főpap unokáját (Neh 13:28). Ez a radikális lépés mutatta, mennyire komolyan kezelte Nehémiás a hívők között előforduló vegyes házasság problémáját. A házasságnak tükröznie kell Isten szeretetének elvét, hiszen ez a gyülekezet és a társadalom legkisebb építőköve.

Ezsdrás 9. fejezete – Ezsdrás szembesülése a problémával és az imája

Néhány évvel korábban Ezsdrásnak szintén foglalkoznia kellett a vegyes házasság problémájával. Amikor Ezsdrásnak elmondták, hogy néhányan – köztük vezetők és papok is – olyan feleséget vettek, aki nem adta át szívét Istennek, Ezsdrást lelke mélyéig megrázta a hír. Megszaggatta a ruháit és sokáig ült teljesen magába roskadva. Mindazok után, amikén Izrael népe a múltban átment, egyszerűen nem tudta elhinni, hogy újra felbuknának azok a bűnök, amelyek miatt fogságba kerültek és ahonnan épp akkor szabadultak. Mivel nem akartak különbözni a környező népektől, a fogság előtti nép tagjai eltávolodtak Istentől, átvették szomszédaik bálványimádó szokásait. A környező népekkel való keveredés gonosz gyakorlatokat és szinkretista istentiszteletet eredményezett körükben. Ekkor pedig már a határán voltak annak, hogy ugyanilyen

bűnökbe esnek. Pedig még alig tértek vissza Babilonból. Ezsdrást olyannyira sokkolta és bántotta ez a hír, hogy mély gyászban ült egészen az esti áldozatig. Aztán megalázta magát Isten előtt és egy gyönyörű imát mondott, amelyben megvallotta a nép bűneit és kijelentette, hogy arcát sem meri az Isten felé emelni a nép tettei miatt. Ezsd 9:9 így szól: „Istenünk szolgátságunkban nem hagyott el minket, hanem felénk fordította irgalmasságát” (ÚRK). Az itt irgalomnak fordított héber szó a *chesed*, ami sokkal többet jelent a kegyelemnél. Kitartó szeretetet, hűséget, szívjóságot fejez ki. Isten azért fordította rájuk irgalmasságát, hogy 1) megújulást adjon (*natan* - adni), 2) kijavítsa (*rum* - felállítani) a házat, 3) újjáépítse (*amad* - állni) a romokat 4) és falakat biztosítson (*natan* - adni) Izraelnek. Ezek mind cselekvést kifejező szavak, amelyek mutatják, hogy Isten nem hagyta el népét. Mindenben támogatta őket, hogy ez a négy dolog megvalósuljon: a javítás, az újjáépítés, az adományozás, az emberek megújítása. A megújulás, ébredés szó kétszer szerepel, a 8. versben is megjelenik. A *mychyah* (felélesztés, megújítás) szó életadást, életmentést, enyhítést, gyógyulást, tartósítást jelent (például élelmiszert). Más szóval, Ezsdrás kihangsúlyozta, hogy Isten adott nekik életet. Megmentette az életüket, megadta nekik, amire szükségük volt, megújította őket, hogy végezhesék a munkát, ami befejezésre vár Jeruzsálemben. Sőt megújította őket, hogy újra „egészek” lehessenek.

Ám ők eldobták maguktól Isten minden áldását azzal, hogy bálványimádókkal házasodtak. Döntéseikkel aláásták a kiteljesedést, amit Isten akart adni népének. Ezsdrás aggódott, hogy nem fejlődhetnek tovább az Úr népeként, ha sokan közülük úgy döntenek, hogy Istent nem félő párral kötik össze az életüket. Különösen most, amikor új nemzetet kell építeniük maradékként, Ezsdrás érezte, mennyire fontos, hogy az izraeliták kövessék Istent és ne vegyenek fel olyan szokásokat, amelyek miatt eltávolodnak tőle. Az Isten Igéjéhez való teljes ragaszkodás létfontosságú volt ebben az időszakban, mert a egyes házasságokból született gyermekek nem is ismerték volna a Szentírás nyelvezetét és tartalmát.

Ezsdrás 10. fejezete - A megoldás

Ezsdrás aggodalma és mély meggyőződése e téren nagy hatással volt az emberekre, majd későbbiekben a tetteikre. Ezsdrás köré gyűltek és vele együtt sírtak. Egyetlen férfi vagy nő is nagy hatással lehet környezetére, ha mélységesen odaszenteli életét Istennek. Egy istenfő vezető, aki

nem néz át a gonosz tetteken, másokban is istenfélelmet ébreszt. A vezetőik javasolták, hogy küldjék el a feleségeket és a gyermekeket. Ezek a házasságok nem Isten akarata szerint valók voltak, ezért is van, hogy a válás szót nem említi a szakasz.

Ma, amikor arról van szó, hogy el kell dönteni, külön költözik-e valaki hitetlen párjától, mindig meg kell nézni a tettek mögött húzódó indokokat, nem csak az írott szót. Pál azt tanácsolja, hogy a hívő fél ne hagyja el hitetlen párját, ha az a házasságban akar maradni. Másrésről senki sem kényszerítheti a hitetlen félt arra, hogy akarata ellenére maradjon házasságban a hívő féllal (1Kor 7:12-15). Az elv tehát, amit ki kell hangsúlyoznunk: hozzunk Isten elvei szerinti döntéseket életünk minden szakaszában! Isten utasításai alapján, bölcsen kell kiválasztanunk, kivel házasodunk össze. De ha már házasok vagyunk, akkor is bölcsen kell élnünk, akár hívő a társunk, akár nem. Más területeken is hozzunk bölcs döntéseket! Istent kell képviselnünk abban, hogyan viselkedünk az üzleti életben, a munkahelyünkön, a gyermekeink nevelésében, a másokkal való kapcsolatunkban, beleértve azt is, hogy hogyan beszélünk meg dolgokat a házastársunkkal vagy azzal, akivel haragban vagyunk.

Mindkét fejezetben megjelenik egy fontos szó, a *chared*, ami azt jelenti, hogy remegni, félni (Ezsd 9:4; 10:3). Az elsőként említett igeversben így hangzik az adott tagmondat: „*hozzám gyűltek mindazok, akik reszketve gondoltak Izráel Istenének szavaira.*” A másik igevers arról tudósít, hogy a különélés megoldását választották azok tanácsára, „*akik reszketve gondoltak Istenünk parancsolatára.*” Isten szavaira vagy parancsolatára reszketve gondolni - nos, ez a két gondolat összekapcsolódik, hiszen mindkét kifejezés a másik tisztázása. Isten szavára remegve gondolni - ez a fordulat többször szerepel az Ószövetségben, például Ézsaiás 66. fejezetében, ahol kétszer is olvashatjuk. „*én arra tekintek, aki szegény és megtört lelkű, és rettegi beszédemet*” (Ézs 66:2; ÚRK). „*Halljátok az ÚR beszédét, akik megremegtek beszédére*” (Ézs 66:5, ÚRK)! Remegve gondolni Istenre és az Ő szavára - ez arra utalhat, hogy az alázat megfelelő lelkületével közelítjük meg Istent és Igéjét. Elismerjük, hogy nem tudunk mindent, ezért alázatos, tanítható lelkülettel jövünk elé, továbbá úgy, hogy készek vagyunk követni, amit hallunk vagy olvasunk belőle. Nem kritizáljuk az Isten Szavát, hanem iránymutatóként fogadjuk el.

A legnagyobb tanulsága ennek a témának, hogy Ezsdrás és Nehémiás látta: az emberek közül „néhányan reszketve gondoltak Isten szavára”, ebből következően készek voltak a tőlük telhető legtöbbet megtenni azért, hogy erős kapcsolatot építsenek az Úrral. Az Isten Igéjének alázatos megközelítése engedelmességhez vezet, ami viszont örömteli, boldog élethez. Bárcsak mi is reszketve gondolnánk az Ő Igéjére, és ne engednénk, hogy bármi akadályozzon az engedelmisségben! Tanítványnak lenni azt jelenti, hogy engedelmesek vagyunk, nem csak annyit, hogy sok az ismeretünk. Egy ismert angol ének szerint: „Bízz és engedelmeskedj, mert nincs más út, hogy boldog lehess Jézusban; csak a bizalom és az engedelmisség.”

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

- 1) Isten cselekedett az izraeliták életében és biztosította számukra a szükséges dolgokat, mint ahogy a cselekvést jelentő szavak mutatják Ezsd 9:9-ben, ugyanúgy a mi életünkben is cselekszik ma. Gondoljunk olyan dolgokra, amelyeket Isten jelenleg tesz az életünkben! Mondjuk el a csoportban!
- 2) Isten fel akarta éleszteni az izraeliták maradékát, hogy újra teljesek, egészségesek legyenek. Ezsdrás és Nehémiás azonban rámutatott: a bálványimádókkal kötött egyes házasságok akadályozták, hogy tapasztalják ezt a teljességet az életükben. Nem sikerült szorosan járniuk Istennel a hit útját. Isten teljessé akar tenni és újjá akar éleszteni bennünket. Gondoljuk át, van-e valami az életünkben, ami gátolja, hogy igazán boldogok legyünk és összhangban éljünk Istennel! Mi akadályoz az Úrral való mélyebb kapcsolatunkban?
- 3) Akik „reszkettek az Úr szavára”, Ezsdrás köré gyűltek, és eldöntötték, hogy közösségileg Istennek szentelik magukat.
 - a) Mi hogyan közelíthetünk „remegve” az Isten Igéjéhez?
 - b) Mit tehetünk gyülekezetként azért, hogy újra odaszánjuk az életünket Istennek?
 - c) Egyénileg mit tehetünk életünk odaszenteléséért?
 - d) Hogyan segít a változásban egy olyan barát, aki bármikor számon kérhet, elszámoltathat bennünket?

AMIKOR AZ ÁRVA ÁRVAHÁZAT VÁSÁROL

Patrick Kayend (32) – Kongói Demokratikus Köztársaság

A 14 éves Patrick Kayend Omughamay-t mindenki varázslónak nevezte, miután az édesanyja meghalt. Patrick volt a legidősebb fiú a 9 gyermekes családban. Kinshasában éltek, a Kongói Demokratikus Köztársaság fővárosában. Édesanyja tartotta el a családot, de halála után ez a feladat Patrickre hárult. Mivel nem tudott dolgozni, házról házra járt és élelmet koldult, de a szomszédok nem adtak neki, azt mondták, hogy varázsló és félnek tőle. Így árvaházba került, ahol gondoskodtak róla és tanították is. 21 éves korában bezárt az árvaház, így visszakerült a régi környezetébe. Itt következett két nehéz év, amikor abból tartotta fenn magát, hogy ivóvizet árult az utcán. Az egyetlen reménysugarat a gyülekezet jelentette számára, ahová hűségesen járt. Egyszer látogatóba jött hozzájuk egy orvos, Jack Kavale, aki felajánlott bizonyos összeget annak, akinek valamilyen kis üzlet indítására van megvalósítható terve. Patrick javasolt egy internetkávézót, de Jack azt mondta, az túl sokba kerülne, viszont ad neki 50 dollárt kezdőtőkének. Patrick nem tudta, mitévő legyen, mindenesetre odaadott 5 dollárt tizedként a gyülekezetnek. Később felállított egy asztalt az utcán, elhelyezett két rossz mobiltelefon, amelyek csak hívások indítására voltak alkalmasak. Alig keresett ezzel valamit. Egy nap felajánlottak neki egy laptopot megvételre, 80 dollárt adott érte – másnap eladta valakinek 550 dollárért, és ezt a csodát a mai napig nem tudja megmagyarázni. A tized befizetése után arra gondolt, hogy megpróbálja a pénzváltó szolgáltatást. Hamarosan hetente 400, majd később 2000 dollárt keresett.

Idővel Patrick megvásárolta az árvaházat, amiben egykor lakott. A feleségével hat árvát nevelnek most, és általános iskolát működtetnek az épületben. Utcagyerekeknek biztosítanak napi ingyenes étkezést. Patrick minden özvegynek felajánl 50 dollárnyi kezdőtőkét a gyülekezetben, akinek használható ötlete van egy kis üzlet indítására. A szomszédok már nem nevezik varázslónak. „Az emberek régen varázslónak neveztek, de ma már tudom, hogy Isten gyermeke vagyok” – vallja Patrick.

Izrael vezetői

A tanulmány rövid áttekintése

ALAPIGE: Nehémiás 8:8, 12

IGESZAKASZ: Ezsdrás 7-8; Nehémiás 1-3; 4:7-23; 5:14-19

Ezsdrás és Nehémiás példájából láthatjuk, mit jelent Isten szerinti vezetőnek lenni. Igaz, hogy az Úr helyezte őket befolyásos pozícióba (Ezsdrát papként, Nehémiást kormányzóként), de rajtuk állt, hogy felelősen végezzék a feladatukat. Mindketten komolyan vették a munkájukat, mert tisztában voltak Isten elhívásával, odaszánták magukat neki és szerették Isten népét. Tudatosult bennük, hogy hatással vannak az emberekre, akikkel találkoznak. Magas pozíciójukat jóra használták. A környezetükben élők tudták, hogy szeretik Istent és őszinte hittel érte élnék. Ez a hűség készítette az izraelita népet, hogy közelebbi kapcsolatot ápoljon Istenével.

Ezsdrás és Nehémiás hihetetlen bátorságról tett bizonyosságot. Nem félték megtenni olyasmit, amitől mások húzódoztak, mint például azt, hogy a foglyok egy csoportját visszavigyék Jeruzsálembe, holott tudatában voltak annak, hogy ott kemény az élet. Bátorították és erősítették az embereket, feladatokat bíztak rájuk ahelyett, hogy ők maguk végeztek volna mindent. Céltudatos vezetők voltak, látással rendelkeztek, miszerint Izrael népe újra felépül és újjáéled. Ennek a célnak az érdekében készek voltak minden szükségeset megtenni. E két vezetőben megvolt az alázat is. Készek voltak szolgálni az embereknek, nem csak azt várták, hogy őket szolgálják. Nem vágytak sok pénzre munkájukért. Életük és munkájuk mintát ad a szolgálatalapú vezetésre ma is. És ami a legfontosabb: az általuk kialakított és gyakorolt szokásokat is megtanulhatjuk tőlük és alkalmazhatjuk az Istenért végzett munkánk során.

Kommentár

A vezető sikere/eredményessége az általa kialakított szokásoktól függ. Ha az őszinteség, az átláthatóság, a becsület, a nyíltság és a szorgalmas kitartás útját járja, időt tölt Isten Igéjével, képezi magát, sokat olvas, állandóan fejlődik, akkor sokkal mélyebb lelki befolyással lesz az emberekre és a környező világra, mint az, aki „üres” elfoglaltságokkal üti el az idejét: naponta órákat chatel, tévét néz, videojátékokat játszik. Ahogy gondolkodunk, amire összpontosítunk, az határozza meg a magatartásunkat. Kialakított szokásaink és gyakorlataink meghatározzák, mennyi befolyásunk lesz másokra és milyen mértékben tud Isten felhasználni bennünket és a munkánkat.

Ezsdrás és Nehémiás olyan szokásokat alakított ki, amelyekből bizony sokat tanulhatunk. Ha olyan vezetők akarunk lenni, akik hatnak a világra, jól tesszük, ha tanulunk tőlük, példát veszünk a szokásaikról. A nagyszerű életelvek, amelyek mentén élték a mindennapjaikat, érdemesek arra, hogy kövessük. A napi rutin hoz változást, nem pedig a nagy és fontos dolgok, amelyeket időnként megteszünk. Hogyan nézett ki Ezsdrás és Nehémiás napi rutinja? Mit mondhatunk el napi szokásaikról a róluk lejegyzett történetek alapján?

Ezsdrás: a lelki vezető

Ezsdrás sokféle nagyszerű vezetői erényről tett bizonyosságot, de talán két szokása megkülönböztette őt a többiektől: 1) naponkénti, komoly Szentírás-kutatása, valamint 2) a buzgó ima és böjt. Ezsdrás fiatal korában alakította ki ezeket a szokásokat és nem tért el azoktól. Így ír róla a feljegyzés: „Ő írástudó volt, jártas Mózes törvényében” (Ezsd 7:6, ÚRK). A „jártasnak” fordított héber szó a *mahir*, olyan személyre vonatkozik, aki nagy szakértelemre tett szert a hivatása/munkája terén. Ezsdrás valószínűleg ugyanabban az oktatási rendszerben szerezte a tudását szorgalommal, amelyben Dániel és társai részesültek Jeruzsálemben. A legjobb képzést kapta az egész környéken. A *mahir* kifejezés egyedi, és valószínűleg arra utal, hogy Ezsdrás a zsidó vallás képviselője volt a perzsa kormányzatban. Szakképzet írástudóként kiválóan ismerte Mózes törvényét, ami a héber Tórára (Mózes öt könyvére) és általában Isten tanítására vonatkozik, nem csak a Tízparancsolatra, ami nekünk persze a leg hamarabb beugrik, ha a „törvény” szót halljuk.

Ezsdrás azonban nem csupán művelt írástudó volt, aki jól ismerte a szent iratokat. Inkább azt mondhatnánk, hogy a törvény, az igaz Isten ismerete át is alakította őt. Tudjuk, hogy ez volt a helyzet, mert Ezsd 7:10 versében ez áll: *„Ezsdrás erős szívvel törekedett arra, hogy kutassa és megcselekedje az ÚR törvényét, és tanítsa Izráelben a rendelkezéseket és végzéseket”* (ÚRK). Fontos az a kitétel, hogy Ezsdrás *„törekedett”* (kun: megalapozni, erősen elhatározni, eltökélni). A szív az elmére, a gondolatokra, az érzelmekre utal. Tehát egész lényével szilárdan elhatározta és odaszánta magát Isten törvényének cselekvésére, továbbá tanítására.

Isten törvénye Isten lényével egyenlő, az Ő jellemét jelképezi. Ezsdrás tehát erősen elhatározta magát, hogy tanulmányozza Isten Igéjét és nyitott lesz annak átalakító erejére. Odaszánta magát arra, hogy teljes szívvel követi és tanítja. Ezsdrás megértette, a személyre szabott elhívása és életcélja az, hogy tanulmányozza és tanítsa Isten Szavát, ami számára is vezérfonal. Ezsdrásnak szokása lett, hogy a saját életében alkalmazza a mély ismeretet, amire a héber Szentírásból szert tett. Amit olvasott, azt gyakorolta is. Jézus tanítványa volt, aki engedelmeskedett mindannak, amit Ura megmutatott neki.

A második szokás, az ima és a böjt szintén világosan látható az Ezsdrás vezetői gyakorlatáról szóló beszámolókból. Amint az emberek összegyűltek a Jeruzsálembé való utazás előtt az Aháva folyó partján (Ezsd 8:15), Ezsdrás böjtre hívta az egész csapatot. Tudta, hogy védelemre lesz szükségük, mert az útonállók bárhol megtámadhatják őket. Akkor is böjtot és imádkozott, amikor a vegyes házasságok problémáját kellett kezelnie a nép körében (Ezsdrás 9-10. fejezet). Világos tehát, hogy olyan gyakorlatai voltak, amelyek szokássá váltak, és egy-egy nehéz helyzetben alkalmazni is tudta ezeket. Ahelyett, hogy csak emberi tanácsadókhöz fordult volna, velük készített volna terveket, először a világegyetem Istenéhez fordult, aki mindent kezében tart.

Nehémiás, a szolgáló vezető

Nehémiás egyik szokása is a böjt és az ima volt. Amikor hallotta, hogy az embereket akadályozzák a városfal építésében, mert ellenségeik támadják őket, leült, sírt és napokig búsult. Böjtot és imádkozott. Könyörgött Istenhez, hogy irgalmazzon népének és lépjen közbe. Isten

válaszolt az imáira és elküldte Jeruzsálembe, hogy legyen a nép vezetője (Nehémiás 1-2. fejezet).

Kormányzói tetteiben látunk mást is. Szokása volt például a kitartás. Nem csüggedt el az ellenállás vagy az izraeliták meghátrálása miatt. Arra összpontosított, hogy mi legyen a következő lépés. Először Istenhez kiáltani segítségért, azután folytatni a munkát. Felfegyverezte az izraelitákat, hogy meg tudják védeni magukat és elretentsenek bármilyen külső támadó erőt (Nehémiás 4. fejezet). Feladhatta volna, mert többször halálosan megfenyegették, de kitartása egy másik szokásából eredt: az Istenbe vetett bizalmából. Az Istenbe vetett bizalom is egy szokás, amit gyakorolnunk kell. Ha azt a szokást alakítjuk ki, hogy kételkedünk és nem bízunk Istenben, fennáll a veszélye, hogy Istent okoljuk, bármilyen kihívás vagy probléma merül fel legközelebb az életünkben. Másrészt ha a bizalmat és az Isten ígéreteibe vetett hitet gyakoroljuk, akkor ez nem szűnik meg a keményebb akadályok és nehézségek közepe sem.

Egy további szokás, amit Nehémiás gyakorolt, a nagylelkűség volt. Neh 5:14-19 szakaszában azt olvassuk, hogy gondoskodott a szolgálóiról és másokról is, akik szűkösebben éltek. Ahelyett, hogy Izrael kormányzójaként önmagának halmozta volna fel a javakat, Nehémiás a saját keresetéből támogatott másokat is. Ezt a szokást is éveken át gyakorolta. Felháborodott, amikor meghallotta, hogy Izrael vezetői és a gazdagok mi mindent vesznek el azoktól, akik adósaik lettek (Neh 5:1-13). Mivel természetes hajlama volt az adakozásra, bármely igazságtalanság szigorú reakciót váltott ki együttérző szívéből.

Nem csak Ezsdrás töltött időt Isten Igéjével, a kormányzó is példa volt ebben (Neh 8:9). Annak érdekében, hogy táplálja szívében az Isten iránti szeretetet és a látást, amit a népre vonatkozóan a mennyből kapott, szokás szerint kellett időt töltenie a Szentírás tanulmányozásával (Nehémiás 8. fejezet). Az Istennek való odaszentelődést ápolni és mélyíteni kell. Isten rendíthetetlen keresése olyan készség, ami csak akkor él, ha naponta időt töltünk vele. Ez egyenes következménye az imának és a Biblia tanulmányozásának. Közvetlenül kell hallanunk Isten hangját a Bibliából. Nehémiás biztosította, hogy a nép a saját nyelvén hallja az írásokat és magyarázatot is kapjanak hozzá. Ő maga dolgozott együtt

Ezsdrással és a lévitákkal azért, hogy tanítsák az embereket. Egy jó vezető felismeri az emberek talentumait, majd olyan feladatot ad nekik, ami megfelel erősségeiknek. Nehémiás jól tudott motiválni. Ezt a képességét pedig arra használta, hogy a kihívások között bátorítsa az embereket az egységes, kemény munkára. Arra is lelkesítette őket, hogy járjanak Istennel.

GYAKORLATI ALKALMAZÁS

A Szentírás tanulmányozása

- 1) Szokásod-e naponta tanulmányozni és olvasni a Szentírást? Olyan lelkülettel beszéljünk erről a csoportban, hogy tanulni akarjunk egymástól!
- 2) Tartsunk ötletbörzét, mit tehetünk gyülekezeti közösségként azért, hogy bátorítsuk a tagokat a Biblia tanulmányozására!

Ima és böjt

- 1) Különítsünk el egy napot imára és böjtre, hogy azért könyörögjünk, amire a gyülekezetnek a legnagyobb szüksége van! Azután gyűljünk össze és imádkozzunk együtt! Mondjuk el az imával és böjttel szerzett tapasztalatainkat valakinek!

Nagylelkűség

- 1) Gondoljunk ki módszereket arra, hogyan tehetnénk valami jót másokért a környezetünkben!
- 2) Mit tehetünk azért, hogy ápoljuk és fejlesszük magunkban az adakozás lelkületét?

Kitartás

- 1) Meséljünk az osztály tagjainak olyan élethelyzetekről, amikor arra éreztünk kísértést, hogy feladjuk az Istenért vagy a közösségért végzett munkánkat! Mit tehetünk, hogy bátorítsunk másokat a további munkára és arra, hogy Istenért éljenek?
- 2) Milyen ígéreteket tudunk igényelni a Bibliából, amelyek arra készítetnek bennünket, hogy szilárdan álljunk a hitben, ingathatatlanul az Isten iránti bizalomban, tekintet nélkül arra, hogy mi következik az életünkben?

